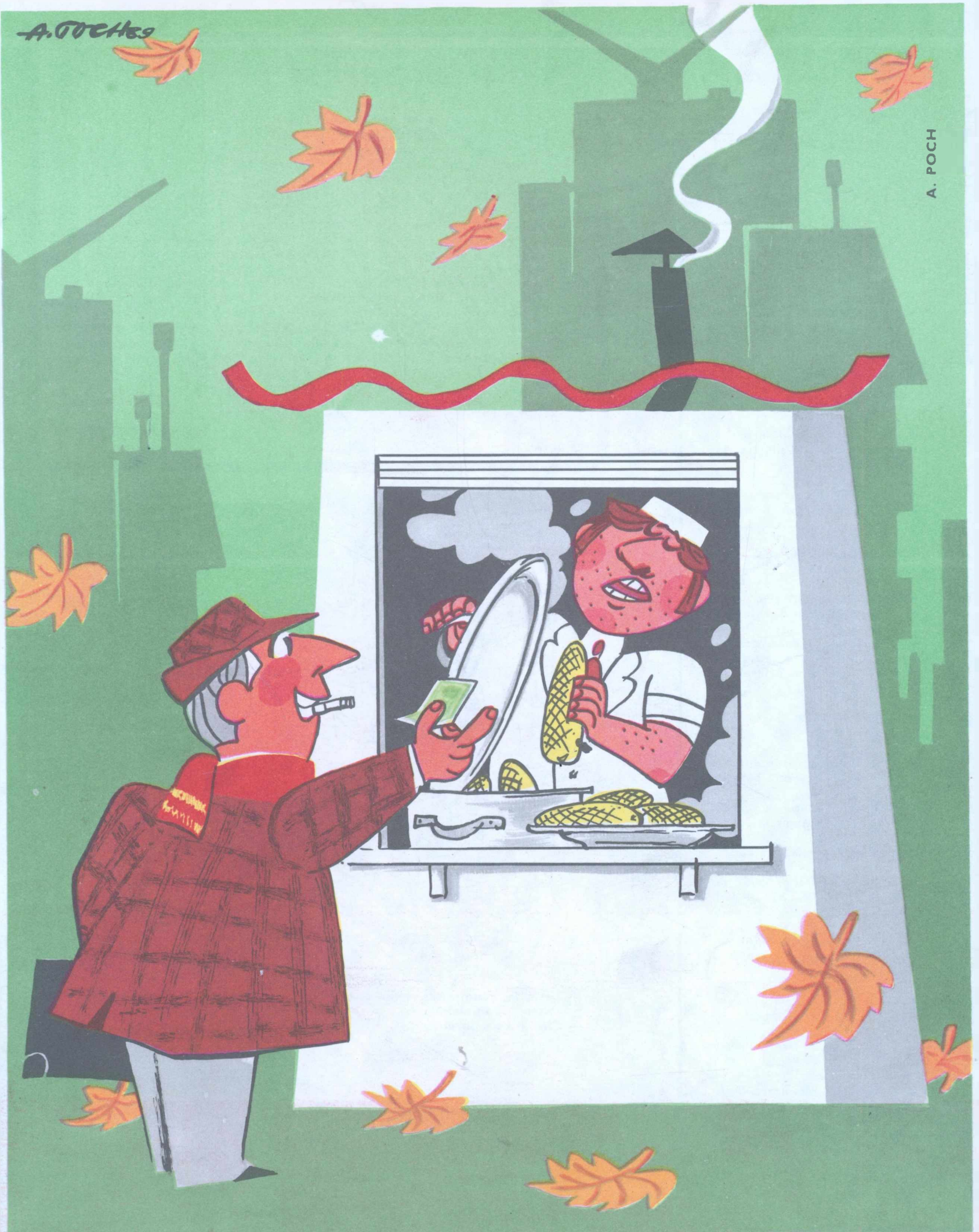

A. POCHES

A. POCH

— Da' ce cauți aici, tovarășe agronom?
— Păi cu munca, pe teren, acolo unde fierbe... porumbul!

urziica

TUDOR MUȘATESCU

FIECARE CU PĂREREA LUI

*Din însemnările
unui butoi*

● Spre deosebire de butoi, omul plin de el, sună a gol.

● Cea mai ironică băutură este turburelul, fiindcă înțeapă pe toată lumea.

● Când butoiul se întinde pe spate și stă cu miinile sub cap, se numește butie.

● După culesul viei, crama fără vin e ca mortul fără rude, la înmormîntare.

● La vie, toamna nu se numără bobocii, ci butoaiele.

● Omul e ca butoiul: cînd îi sare o doagă nu mai e nimic de capul lui.

● Dacă Noe nu descoperea vinul, Diogene-Cinicul nu și-ar mai fi găsit butoiul și-ar fi rămas pe drumuri cu lumina în mîină.

● «Vinul de viață lungă», și-o scurtează.

● Mijlocul de locomoție al toamnei care vine, la oraș, este butoiul.

● Vadra: butoi luat de urechi fiindcă a rămas repetent la doage.

● Vinul vechi, te face ca nou.

● De cînd există atîtea feluri de a măsura vinul, nu face să-l bei fără măsură.

● Decînd lumea și pămîntul, beciul a fost locuința personală a butoiului.

● La un pahar de vin, nu ești obligat să vorbești din butoi.

● Vinul încercuit, se numește butoi.

● Vinul bun, nu face floare, că are buchet.

● Dulce-dulce! Dar și mustul ăsta mă fierbe de-mi sare cepul pînă la urmă.

● Cel mai vechi vin de pe lume, este cel care s-a băut la canaua Galileii.

● Și la Veneția, doagele au rezistat mai mult decît dogii.

IN MEMORIAM

O istorie a graficii militante din țara noastră nu va putea omite numele lui B'Arg Bărbulescu. Va fi pus totdeauna alături de Iser, Murnu sau Șirato, graficieni, care, timp de decenii, au mînuit creionul, penița și cărbunele ca pe un adevărat fier roșu îndreptat împotriva racilelor societății burgheze.

Linia lui B'Arg, viguroasă, precisă, expresivă era identificată, fie că artistul executa o șarjă cu substrat politico-social pentru un ziar, fie că sintetiza o caricatură-portret, sau ilustra o snoavă. Cîte generații nu s-au amuzat privind ilustrațiile pline de haz ce însoțeau proza sau versurile publicate de excelenta «Revistă a copiilor și tinerimii». Cu cită nerăbdare așteptam, în fiecare săptămînă, apariția publicației ca să admirăm desenele lui B'Arg!

A fost un iubitor al oamenilor săraci și necăjiți, apărător al celor obidiți, al oamenilor simpli.

Desenele lui din «Adevărul», sau «Cuvîntul Liber», tablourile expuse în multe expoziții personale sau colective, l-au impus pe B'Arg ca pe unul din cei mai merituoși și reputați graficieni ai țării noastre.

Astăzi, penelul lui harnic se odihnește în glastra amintirilor. A unor amintiri stăruitoare și tandre.

MARIN IORDA

T. PALL

TÎLCUL LEGENDELOR

Despre răspundere

de MIRCEA PAVELESCU

*Cînd ziditorul a creat găina
Plasînd-o-n pămîntenele fruntarii
Nu s-a gîndit c-o să rezulte vina
De-a fi-nlesnit s-apară găinarii.*

*El a făcut și griul și neghina
Și peștii care-au generat pescarii
Și bezna împletită cu lumina
Și plopul sprinten dărimat de carii.*

*Dar mai tîrziu cînd a văzut în fine
Că răul este conținut în bine
S-a speriat cumplit în raiul său.*

*Dar a găsit în două clipe leacul
Căci vinovat de tot ce iese rău
L-a acuzat bine-nțeles, pe dracul.*

— Tăticule, acum cînd venim s-o mai vedem pe bunica?
— Cînd o tăia porcul!

ADRIAN ANDRONIC

— Sint fericit să remarc că totuși se află cineva în sală, care apreciază poeziile mele ultramoderniste!

Antonache

de I. AVIAN

Trei zile după ce și-a început munca în biroul nostru, Antonache era, sau mai bine spus își închipuia că e prieten la cataramă cu toți membrii serviciului «Vinzări-Cumpărări-Livrări». Pe Spiridon îl bătea protector pe umăr, pe Enache după ceafă, pe Ortansa pe obrăjori. Ce-i drept, o bătea detașat, aproape patern.

Cu mine, în calitatea ce-o aveam de adjunct al serviciului, se bătea pe burtă. Nici măcar nu mi-am dat seama cind m-a ridicat la rangul de prieten. În prima zi mi-a spus «tovarășe șef», a doua zi simplu, «tovarășe», a treia zi «șeful», a patra zi «Ionescule», a cincea zi «Alecule», a șasea zi «bă de colo». În ziua a șaptea era duminică, și deci a făcut o pauză în nomenclator.

Luni dimineată, cind a intrat în birou, nu mi-a mai strigat nici «bă», nici «Alecule». M-a luat mai intim: «Măi, tămii!»...

Declar cu mina pe inimă că pină la acea dată nimeni nu mă botezase «tămii». Nici măcar profesorul care mă lăsase corijent la matematică în clasa a cincea de liceu, deoarece confundasem algebra cu trigonometria. Antonache nu mi-a dat răgazul să mă dezmeticesc și a continuat tare:

— Măi tămii, ieri te-am birfit de bine. Am luat masa la nenea Costache, la directorul nostru.

— Ți-e unchi?

— Nu mi-e unchi, dar așa îl răsfăț eu: «nenea». Lui nu-i zic «tămii», fiindcă e contingent mai vechi.

Dacă a fost sau nu invitatul lui «nenea Costache», habar n-am. Ceea ce știu, este că după o lună nenea Costache, adică directorul nostru, a intrat în birou, ne-a întrebat de sănătate, s-a interesat de fotbal, ne-a dat câteva sfaturi prețioase de felul cum trebuie completate la sigur buletinele pronosport și înainte să plece mi s-a adresat:

— Măi tămii... adică... asta... tovarășe Ionescu, spune-mi cum îți se pare noul dumitale coleg, Antonache? Duce? Duce la greu?

— Păi... mai mult îl ducem noi, decât duce el, tovarășe director... Nepregătit.

— Ei, așa-i la început, nu?... O mai incurcă, o mai descurcă...

— La «descurcă» n-a ajuns încă.

— Mă rog... important este dacă are în el rezerve interne...

— Asta da, are. Și-acum e la bufet. Plecat de-o oră, tot după rezerve interne, răspunse Spiridon.

Directorul conchise oarecum jenat:

— Sinteți răutăcioși, tovarăși. Demobilizați băiatul. Nu duceți o politică justă de cadre. Omul nu trebuie criticat. Omul trebuie promovat. Apoi după o clipă de gândire: Poate nu corespunde în munca pe care o prestează?

— Nu corespunde, tovarășe director.

— E nevoie deci să-i căutăm o altă muncă. La alt nivel. Cu alte posibilități de creștere. Sau o altă ambianță...

Foarte posibil să fi avut nevoie de altă ambianță, întrucît în ambianța de «bă tămii», de băta pe burtă și pe mini-jup... se sufoca. Nici prea mari posibilități de creștere nu i se întrezăreau întrucît noi fiind întreprindere și nu combinat sau minister, nu dispuneam de posturi la nivel de director-general, secretar general sau ministru. Și, întrucît băiatul era așa cum am fost asigurați, plin de rezerve interne, ar fi fost o crimă să-și irosească între noi capacitățile.

Și uite că într-o zi, capacitățile i-au ieșit la iveală. Directorul i-a depistat o rezervă internă, rămasă vacantă: șeful serviciului «Vin-

zări-Cumpărări-Livrări». A semnat decizia și a doua zi Antonache a început să lucreze singurel într-un birou, așa cum se cuvine unui șef. Printr-o simplă decizie, eu deveneam subaltern iar el devenea capabil.

În prima săptămînă mi-a plăcut. Își alcătui o semnătură demnă de un împărat: suplă, elegantă. Ce mai, impunea.

În prima săptămînă a semnat, dezinvolt și măreț, aproximativ o sută de hirtii. Eu, sau ceilalți membri ai serviciului, îi prezentam oral un scurt rezumat al conținutului corespondenței, iar Antonache, după un moment de șovăire: «semnez ori nu semnez», adăuga: «semnez, fiindcă d-aia sînt șef».

După șase chenzine, au început necazurile. Dar, ce-i drept, planificat. Într-o zi belelele, a doua zi incurcăturile, a treia zi reclamațiile. Bănuitele sale rezerve interne erau atât de interne, încît nu reușiseră deocamdată să ajungă pină la suprafață. Singurele rezerve care creșteau văzînd cu ochii erau cele din magazie. Se adunase acolo o cantitate frumusească de comenzi nelivrate, de comenzi neri-

dicate, de comenzi anulate. Reușise Antonache al nostru, sau, mai exact, Antonache al directorului, să provoace o asemenea harababură în serviciul nostru, încît răsturnă toată geografia țării. Comenzile pentru Arad ajunseseră la Craiova, cele pentru Botoșani la Calafat, cele pentru Săscut la Tîrgu-Frumos... Zbirniiu telefoanele din toate unghiurile țării. Telefonista a fost nevoită să lucreze în două ture, pe urmă și-a dat demisia.

Și toate necazurile, nu din cauza noastră. Din cauza lui. Avînd drept de semnătură, birou separat, telefon alb și stilou cu pastă în cinci culori, nu mai puteai discuta cu el. Discuta el cu tine. Singura persoană pe care o accepta în apropierea sa, ba chiar mai aproape decît cerea interesele întreprinderii, era Ortansa. Cu cît se scurta mini-jupa, cu atît se prelungeau ședințele în doi, cu problemele de analizat. Pină într-o zi, Ortansa a ieșit de la Antonache atît de analizată, încît izbucni pe culoare cît o ținea gura:

— Află domnule șef că eu lucrez la «Cumpărări», nu la «Livrări diverse»...

Ce-o fi înțeles prin asta, ea știe. Ea și sindicatul, că intrase glonț acolo...

Așadar, de îndată ce fu numit capabil, Antonache prinse a face și a drege cum îl tăia capul. Noi deveniserăm un soi de subalterni decapitați. De contribuția capului nostru nu avea nevoie. Pină au început, cum spuneam, să curgă belelele și telefoanele. Din clipa aceea, Antonache schimbă tactica. Intră în încăperea subalternilor, își aprinse un «Snagov», trase adînc în piept, păși absenț printru birouri și, după ce suflă artistic două cercuri de fum, vorbi:

— Tovarăși, nu-mi place. Nu-mi place deloc. Speram că noi, cei din serviciul condus de mine, vom fi uniți și la greu și la bucurii.

Și ochii îi căzură pe mini-jupa Ortansei.

— Ce nu vă place, tovarășe șef? se interesă Enache.

— Nu-mi place, de pildă, că unii dintre voi se cred prea capabili. Uitați-vă la mine. Eu de ce nu mă cred?

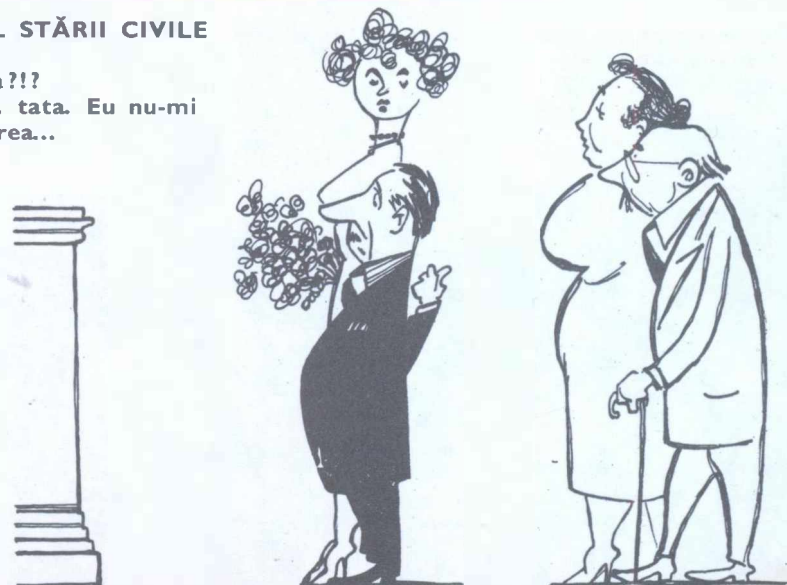
(URMARE ÎN PAG. 14)

LA OFİTERUL STĂRII CIVILE

— Spuneți da???

— Să spună... tata. Eu nu-mi iau... răspunderea...

V. VASILIU

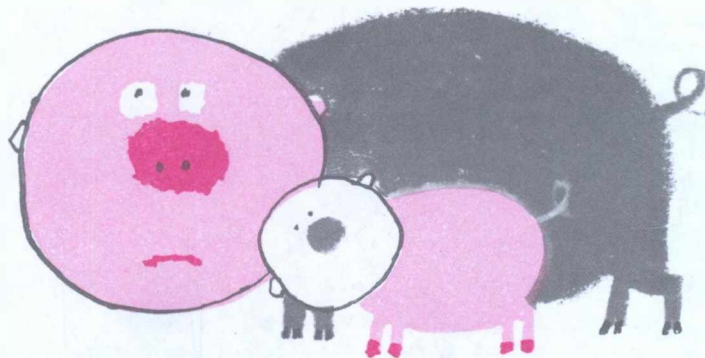
Sanchi et co.

Mai întâi vreau să vă asigur că titlul nu are nici o legătură cu o anumită expresie din limbajul bulevardist, ci pur și simplu reprezintă un nume propriu care face parte din subiectul nostru, legat de industrializarea cărnii. Pe scurt, industrializarea cărnii înseamnă că se taie vitele și noi le mâncăm industrializate. Adică antricoate, vrăbioare, cîrnați, șuncă, salam, rasol și alte produse industriale care constituie preocuparea principală a tuturor celor care țin cură de slăbire.

Revenind însă la deliciosul nostru subiect trebuie să amintim de «Întreprinderea județeană de industrializare a cărnii Tulcea», care are un oficiu în localitatea Baia. Oficiul avea sarcina să furnizeze întreprinderii materie primă, adică boi, vaci, viței, porci și orice fel de animale industrializabile, care apoi sînt folosite cu muștar, murături, salată sau varză, acră. Și aici ajungem la titlul articolului nostru de specialitate. Acest oficiu era condus de Batu George, contabil fiind Sanchi Nicolae. Cei doi oficanți făceau contracte și achiziții de animale din sectorul de stat și particular, care animale intrînd pe poarta întreprinderii din Tulcea, ieșeau de acolo cu o singură stare

socială, adică tocmai bune de mîncat. Și Batu cu Sanchi n-au stat degeaba. Au contractat, au achiziționat, au furnizat. De pildă vreo 4 300 de porci, avînd la un loc o greutate de 475 000 kg. Dar iată că Batu și Sanchi au făcut încă o demonstrație în sprijinul celor susținute de medici, care pretind că în mod sigur carnea de porc îngrașe. Da. Cei doi oficanți s-au îngrașat. Mai mult însă decît prevăd medicii că îngrașe carnea de porc. Cum au ajuns ei la acest rezultat nesănătos pentru organism? Simplu. Tot contractînd și achiziționînd și-au creat, prin diverse metode neigienice, plusuri. Plusuri de porci în gestiune. Acești porci trebuiau însă și ei vînduți întreprinderii, pentru că ori-

cîte provizii ar face omul pentru iarnă mai mult de un porc, doi, nu-i trebuie pe lingă casă și pe masă. Și atunci l-au găsit pe Toader Traian, responsabilul Agenției C.E.C. din localitate. Dumnealui, econom din fire datorită și funcției sale, s-a gîndit că e păcat să se risipească atîta amar de plus de porcine. Cei doi, știindu-i slăbiciunea, i-au propus și el a acceptat. Au încheiat cu Toader Traian contracte fictive pentru îngrășare și vînzare de porci, care nu erau decît porci plus de contingent. Adică, tu te faci că ne vinzi nouă porci, noi ne facem că ți-i plătim, numai întreprinderea nu se face, ci chiar plătește, și noi nu ne facem ci chiar luăm banii pe porcii în plus.

Și banii îi băgăm în buzunar. Și uite așa, Sanchi Nicolae a contractat prin Toader vreo 3 927 de lei, iar Batu, în combinație cu același contractant, vreo 16 843 de lei. Și s-au îngrășat. S-au îngrășat însă pînă le-au plesnit buzunarele și au început să se vadă bancnotele, care nu erau deloc fictive. Pentru că Batu și Sanchi au mai folosit acest procedeu, constatîndu-se că, în total, seul acumulat de ei s-a ridicat în ce-l privește pe Batu la 24 275 lei, iar în ce-l privește pe Sanchi la 13 358 lei.

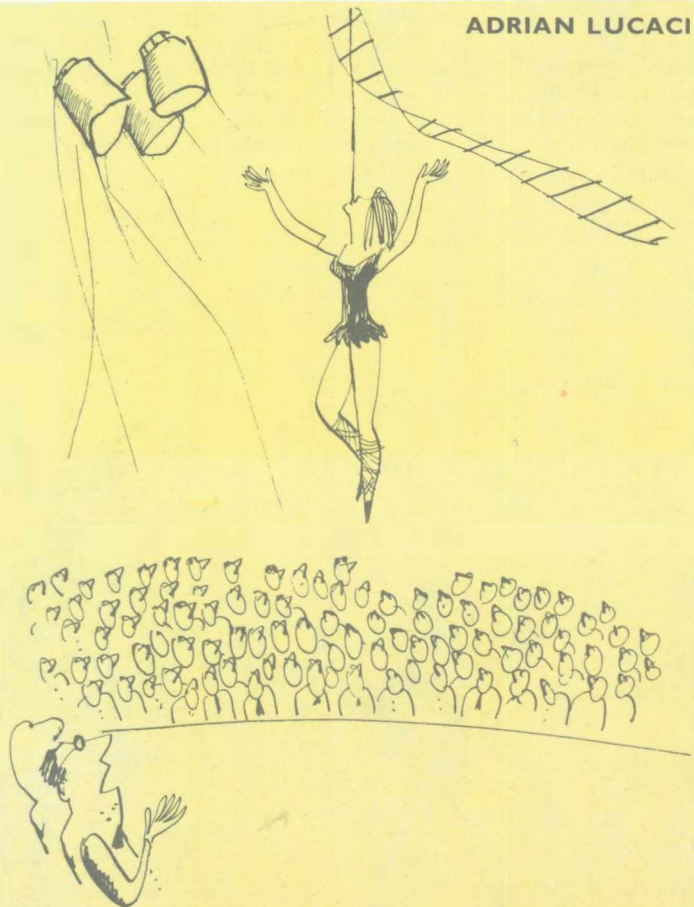
Și poate treaba ar fi mers așa în continuare, cu sistemul tu te prefaci, noi ne prefacem și întreprinderea plătește, dar pesemne a «guitat» cineva.

Și uite că s-a aflat și s-a controlat și s-a constatat că abuzul de carne de porc dăunează, îngroașe sîngele, ridică tensiunea, îmboînăvește ficatul, obosește stomacul și duce uneori la spital, iar alteori la tribunal. În cazul de față a dus la instituția din urmă. Pentru că industrializarea cărnii, dragi cititori, este o ramură de activitate care are ca scop principal creșterea în greutate a animalelor și valorificarea lor în comerț, și nu în buzunarele proprii.

S-ar putea întimpla ca cei doi citați mai sus să nu fi înțeles acest lucru, sau poate că n-au știut, sau mai știi, poate că nu și-au dat seama că greșesc, sau poate au crezut că porcii fiind în plus, ei luînd banii, nu produc nimănui nici un minus. Sau poate că cei doi bieți lucrători ai oficiului n-or fi știut exact ce-i aia «contract fictiv»? Totul se poate.

Sanchi!

ADRIAN LUCACI

— Tare aș vrea să știu la care stomatolog își tratează dinții!

BUN BĂIAT

Fain băiat e Vidroiu Constantin de la Unitatea de exploatare stuficolă Sulina. Țsta da. om care știe să se învertească. Mai trist este faptul că-i învîrtea pe degete și pe cei de la Trustul de amenajare și valorificare a stufului din Tulcea.

Atît i-a învîrțit, atît i-a sucit, pînă le-a răsucit suma de 150 000 de lei, bani ce reprezentau, chipurile, salariile cuvenite unor muncitori fantomă care ar fi recoltat stuf din baltă.

Se vede treaba că în timp ce Vidroiu făcea ore suplimentare, îndeșindu-și miarele în buzunar, cei de la trust lucrau cu ochii închiși și cu gura larg deschisă. Altfel nu se poate înțelege cum onorau niște state de salarii pe care figurau oameni plecați din unitate de multă vreme, fiind și mai de neînțeles faptul că s-au plătit 150 000 de lei fără să se fi recoltat măcar un snop de stuf.

În dansul amețitor al zecilor de mii care făceau, fără justificare, drumul Tulcea-Sulina, escrocul Vidroiu, rizîndu-și în barbă, șoptea: «Mare-i grădina lui Dumnezeu, și mulți căscați sînt la... trust!».

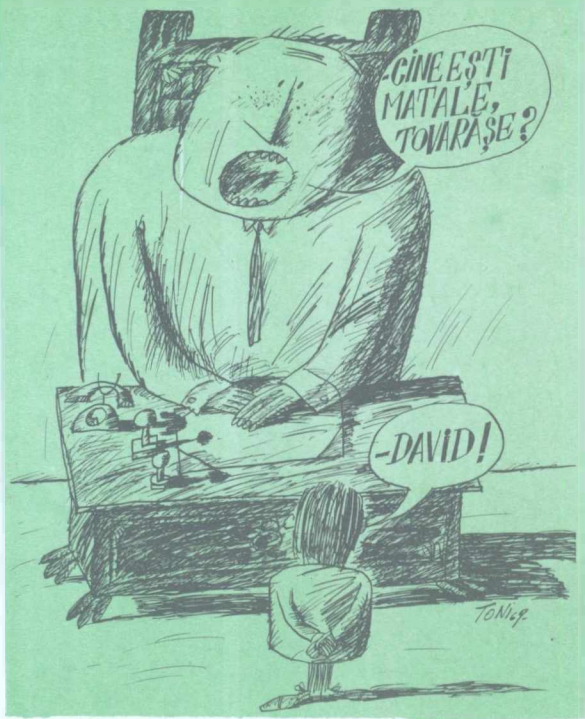
Dar nu toți salariații de la trust sînt la fel, pentru că, obișnuindu-se Vidroiu să ia cu ambele mîini, s-a găsit totuși cineva care a observat că are o mînă mai lungă.

Și l-a apucat de amîndouă. Acum n-o să mai figureze nici Vidroiu pe statul de salarii.

Dar o să facă ore suplimentare.

AVRAM ANTON

V. TIMOC

ANTRENORUL: Sper că nu vei uza și în ring de «țineri repetate!...»

FABULĂ

Dulău și Javre

Pe drumul care duce peste munte
Trecea cu grabă mare un dulău
Stîrnind lătratul javrelor mărunte.
El însă își vedea de drumul său
Urcînd cărarea către pisc. la stîină.
Cînd ești grăbit n-ai timp să te ocupi
De javre. fiindu-ți mai la îndemînă
Să aperi stîna, oile, de lupi.
La prînzul mare a ajuns dulăul
Acasă, dar din valea cea adîncă
Străbate în auzul său ecoul
Vestind că javrele mai latră încă...

IOSIF DODU

VASILE BĂRAN

MICROȘIOANE SATIRICE

PRINȚUL

M-am nimerit, într-o seară, la un restaurant. Era un restaurant oarecare, dintr-un cartier oarecare, dar mie mi-a apărut, deodată, ca unul din cele mai plăcute și mai apropiate de imaginea ideală a unui restaurant.

Poate că, pentru o înțelegere mai deplină a acelor momente, ar fi potrivit să descriu pe larg întreaga

atmosferă — politețea chelnerilor, amabilitatea responsabilului — socotesc însă că pot fi crezut și numai dacă voi spune că am fost servit cum n-am fost decît o singură dată, într-o împrejurare fericită din viața mea, cînd, la o nuntă, nașul eram eu.

La cafea însă am încurcat-o. Cerînd o cafea, chelnerii s-au izbit cu palmele peste frunte:

- Vasăzică nu e el?
  - Nu! Nu e el. El nu bea niciodată cafea. Are chiar oroare de cafea.
  - Cum de ne-am înșelat?
  - L-am servit ca pe un prinț!
  - Responsabilul, el e de vină.
- a precizat unul dintre chelneri, rotund ca un butoi. Uite-l, mi-a

spus. A venit! Vedeți cum vă purtați!

- Și acum ce facem?
- Cum adică ce facem?
- Îi mai ducem cafeaua?
- Cum o să i-o mai ducem? — s-a încruntat butoiul. Lăsați-l dracului în pace.

Enigma am dezlegat-o tîrziu: fusese confundat cu măcelarul.

NASUL

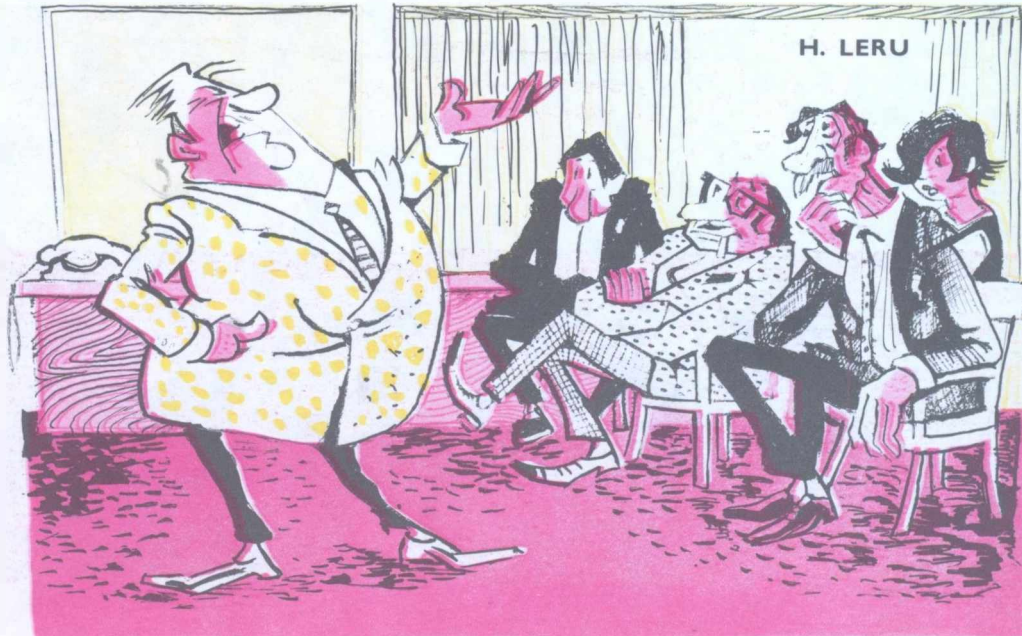
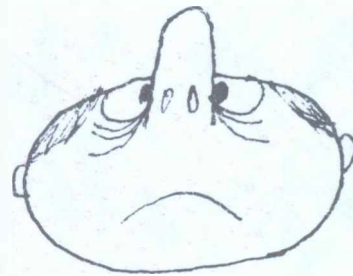
— Prestanța, îi explică unchiul, ți-o dă nasul: ține-l cît mai sus!

- Dar nu vîd, îi spuse nepotul. S-ar putea să mă împiedic și să cad?!
- De ce să cazi? nu înțeleg unchiul.

— Din cauza ochilor, ți-am spus. Ridicînd nasul, se ridică și ochii...

— Păi nu așa, se necăji unchiul. Greșeala asta o fac toți. Tu însă ocolește-o. Și iată cum: ducîndu-ți în sus nasul, ochii îi lași în jos. E greu, desigur, dar cu perseverență... Înțelegi? Nasul zvicnești în sus, iar ochii dimpotrivă. Numai astfel vei rămîne de către cei din jur stimat și onorat.

Nepotul se execută.
Și rămase... sașiu.

— De ce să complicăm lucrurile? Eu dispun, voi semnați și iată conducerea colectivă!

COSMARUL NEGHIȚĂ

de MIHAIL JOLDEA

Negoiță era un om foarte grijuliu cu persoana lui. Îngrijit pînă în virful unghiilor, părea întotdeauna scos ca din cutie. Nu vă mai spun că niciodată nu ridică tonul. Avea oroare de scandaluri, de strigăte sau de discuții cu voce ridicată. Din cauza conformației sale firave, prietenii îl porecliseră Neghiniță. În orice călătorie cu un vehicul în comun, Neghiniță se băga în colțul lui și scoțind o carte citea pînă ajungea la destinație. Acolo închidea cartea, spunea politicoasă: «Călătorie plăcută» și cobora.

Niciodată Neghiniță nu se angaja în discuții cu necunoscuți, iar cînd își cumpăra bilet de tren se interesa mai întîi care tren e mai puțin aglomerat, cite bilete s-au vîndut în compartimentul lui, dacă cei ce au cumpărat biletele erau oameni cumsecade sau nu, etc...

Avea ochii roșii ca iepurii de casă, minca repede cu gura închisă punga, tresărea la fiecare zgomot, după care ofta lung. Figura lui părea să spună: — Nu deranjez pe nimeni, rog să nu fiu deranjat de nimeni!

Într-o zi, Neghiniță fu nevoit să plece la Constanța. Își luă bilet de tren odată cu rămasul bun de la d-na Neghiniță și, spre fericirea lui, găsi compartimentul gol. Își așază valiza în plasă, apoi se instalează și el lingă fereastră. Scoase din servietă volumul «Exil și Împărăție» al lui Camus și, liniștit, porni cu autorul spre țara îndepărtată a Algerului.

Deodată pe ușa compartimentului intră un cufăr de răchită susținut pe două picioare strimbe și groase în niște pantaloni burlan. Posesorul cufărului îl așază în plasă, apoi scoțind o batistă mare cit un ștergar, își șterse pepelele așezat pe un grumaz gros cit un butuc de măcelărie. Din fileul agățat lingă capul lui, grăsunul trase afară un pachet din care scoase cițiva guvizi prăjiți. După ce îi sără bine, începu să mănince. Odată sătul, își scoase liniștit pantofii, mișcînd din degete ca să se dezmorească. Văzînd că Neghiniță se trage mai lingă fereastră, îi spuse între două sughituri:

— Nu te deranja, frate... e loc de putem juca și chilabaua!

Apoi își băgă degetul mic în ureche, făcîndu-l să danseze o polcă săltăreată, după care rosti grav ca Pythia:

— O să plouă!

— Credeți? rosti Neghiniță ca să spună și el ceva.

— 'Scultă la mine, nene! Cînd mă mănîncă pe mine urechea, plouă cum te vād și mă vezi!

După cinci minute, grăsunul începu să sforăie. Neghiniță îl privi cîteva clipe. Omul dormea cu gura căscată. O muscă se învîrtea deasupra acestui hău primejdios, după care ateriză pe marginea craterului. Își frecă picioarele tocmai în clipa în care grăsunul închise gura, hăpăindu-și involuntar victima, continuînd să doarmă mai departe. Neghiniță simți un gol în stomac. Vru să se miște dar pepelele de lingă el i se rostogoli pe umăr, ceea ce îl sili pe Neghiniță să nu mai îndrăznească să miște. Omul se opri brusc din sforăit, inspiră aer mult dîndu-i drumul cu violență în urechea lui Neghiniță. Acesta încercă să se elibereze de capul grăsunului, dar omul mormăi ceva care îl făcu pe Neghiniță să rămînă mai departe nemișcat. În compartiment intră o femeie voinică cit un tanc. Purta o pălărie clopot, care îi stătea tot atît de bine ca unui bivoli un potcap călugăresc. După ea trăgea un copil de doi ani. După ce se așezară, copilul încercă să zmulgă cartea lui Neghiniță.

— Vă supără dacă îi dați voie copilului să stea în locul dumneavoastră? și fără să mai aștepte răspuns își instalează odrașla lingă fereastră. Neghiniță oftă și resemnat se așază în locul copilului, unde se trezi cu picioarele grăsunului în brațe. Se mută alături, tocmai cînd intră un tînăr cu barbă și pipă. Scoase biletul, se uită la număr, apoi la Neghiniță și îi luă locul. Neghiniță rămase în picioare lingă fereastră.

— Dă-te d-le mai așa, că nu vede copilul ăsta nimic din cauza dumitale! îi zise femeia.

Vrînd să se ferească, Neghiniță călcă zdravăn picioarele grăsunului, care dete un răcnet de leu rănit și îl aruncă pe bietul Neghiniță în brațele tînărului voinic cu barbă, care tocmai își aprindea pipa. Dat fiind că tutunul se răsturnă împreună cu jarul respectiv, dat fiindcă nimic nu enervează mai mult pe un fumător decît atunci cînd vîntul îi stinge țigara, Neghiniță se trezi în brațele femeii care îl zvîrli peste grăsun. Plecîndu-se fără să vrea și pierzîndu-și echilibrul, Neghiniță ajunse în patru labe în fața copilului, care nici una nici două îi arse una peste cap cu patul pistolului-jucărie, încît pentru prima oară văzu Neghiniță ceea ce se cheamă stele verzi.

Luîndu-și valiza, Neghiniță ieși, oftînd, din compartiment, după ce le ură tuturor:

— Călătorie plăcută! Mai auzi în urma lui:

— Dă-l în brînză! Făcea p-ăl cu carte! Mitocanul!

Apoi vocea femeii:

— Ia să fi avut copii, să vezi dumneata atunci cum nu-l mai supăra copilul meu... că nici n-a îndrăznit mititelul să se miște din cauza scoficului ăla!

— Eu am mai văzut d-ăștia care se fac că se împiedică și îți fură portofelul! se auzi vocea bărbosului.

— Se poate! Ehe... cite lepre d-astea nu sint pe lume!

EUGEN TARU

ECHILIBRISTICA NAVETISTULUI

„Zăbiții”

Un afiș cu litere colorate în toate chipurile îmi atrase atenția: «Azi la Căminul cultural, seară de dans. Concertează formația «Sfincșii».

Cum pînă afară răzbăteau niște sunete de scripcă, intrai și eu curios să-i aud pe «Sfincșii» din comună. În sala mare, băncile fuseseră trase pe lîngă pereți, iar în spațiul din mijloc se scâlămbăiau vreo 5—6 perechi. Pe scenă, trei sfincși: vioară, acordeon și tobă. Mă străduii să desprind din bubuiturile tobei pe care un tuciuriu o burdușea cu înverșunare, melodia. Deslușii, mutilată groaznic «I'll never let you go», după ce mai întii opinasem pentru «Bătui pe murgu cu palma».

Mă apropiai de scenă și cum între timp «formația» contenise scandalul, intrai în vorbă cu «sfincsul primăș».

— Cine v-a învățat melodia asta?

— Gheorghe a lu' Pogon, da' să nu-i zici așa, că să supără. Trebuie să-i zici Giony. Nici pă mine nu mă mai cheamă Boboacă, mă cheamă Bobby, așa m-a botezat. Și asta ce cîntăm noi, nu e tarapana, e «muzică dă bit». Și noi sîntem «zăbiții», iar acordeonistul a ajuns de risul oamenilor, că din Ciolac, a devenit «Ză Cioly». S-au cam schimbat treburile la noi în sat.

Între timp se apropie de noi și Giony. O apariție ambiguă de sătean urbanizat, cu o chică imensă și fasoane cosmopolite;

— Elo Bobby, au dui du?

— Tenc iu verimaciui! se fasoli cu aplomb Boboacă. Tragem o Dilailă?

— O chei! se sumeți Giony la rîndu-i, firiind pe nas. Și în timp ce Boboacă, secondat amarnic de ceilalți doi sfincși, tăbări pe arhicîntata melodie lansată de corispondentul lui de peste ocean, Giony înșfăcă o «lady» în mini-catrință și se apucă s-o zgîlție cu nădejde.

O babă privea la ei cu mîna la gură, cum se zgîlție cu ani în urmă, cînd văzuse prima mașină.

— Vine apocalipsa, maică!

În timpul acesta, Giony scotea untul din lady Gherghina și transpiraseră amîndoi ca după o zi de coasă. Cu chiu cu vai «sfincșii» o scoaseră la cap cu «Dilaila», trăgînd un final ca de țambal și intrară în pauză.

— Ascultă maestre, îl luai eu pe «zăbițu» primaș — dar una așa, lăutărească, nu știți voi să ziceți?

— Cum să nu, mîncă-ți-aș! — își dădu în petec Boboacă, mai venindu-i inima la loc — numai să nu să supere nebunu' ăla dă Gheorghe.

— Lasă că nu se supără, vorbesc eu cu el.

— Ciolac, bagă «Ha mol» și ține 2 pă 3 să-i arătăm noi lu' domnu' ce puteam la tinerete!

Sfincșii se însuflețiră dintr-o dată. Le luceau ochii în cap și sîrba străbună izbucni năvalnică. Cît ai bate din palme, de pe bănci, de prin unghere apărură perechi de tineri care veneau să se prindă în cercul înjghebat în mijlocul sălii, ca din senin. Băteau flăcîii podeaua chiuind aprig, iar sfincșii, lăsînd la o parte fasoanele, părăsiră scena și intrară în cerc, cîntînd și jucînd și ei.

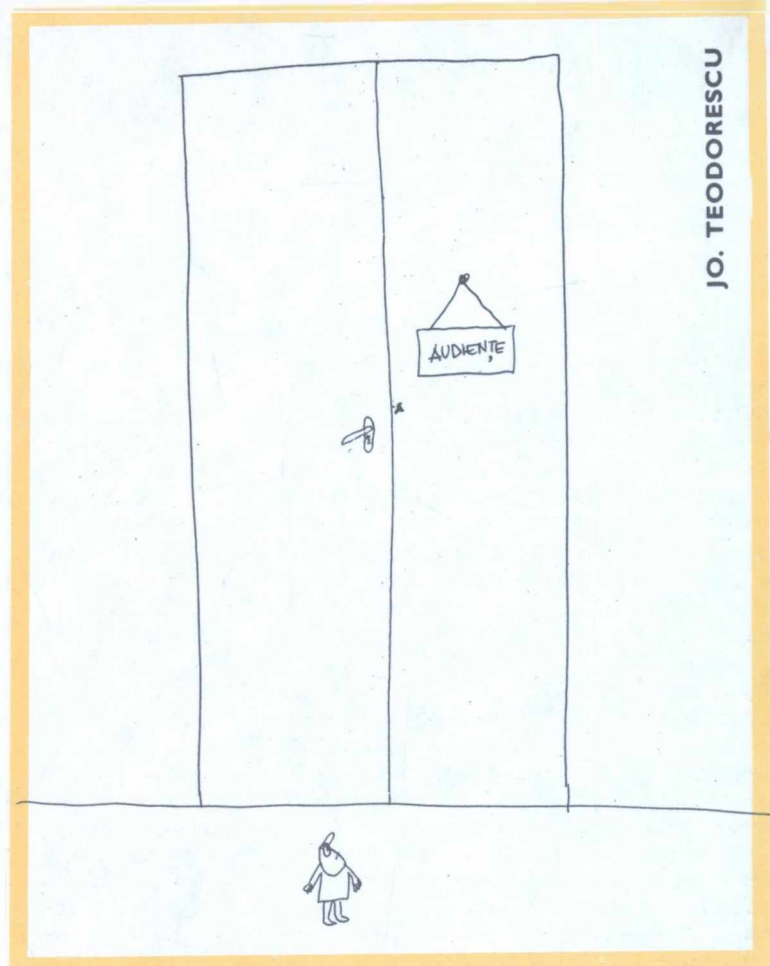
Veselia inundase frumoasa sală a căminului în care, însfirșit, sîrba se simțea la ea acasă.

— Hai Gheorghîță maică, îl agrăi baba pe Giony, hai de încearcă și «inglezeasca» asta a noastră, că a jucat-o și tat to și măta și neam de neamul tău! Asta te-a făcut mare și tot ea ți-a legănat copăia cînd erai de-o șchioapă!

Și zicînd acestea, își sumeți fustele și se prinse în joc, ticluind pe loc și o strigătură, cum e obiceiul prin partea locului:

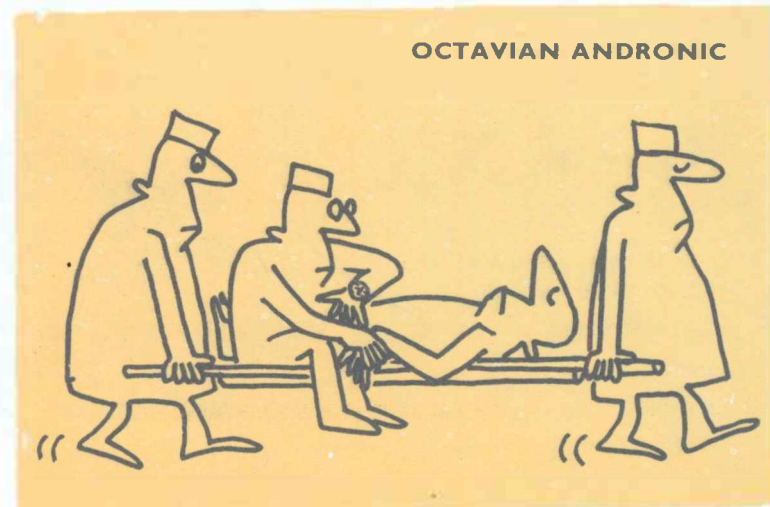
«Hai dui du și iar dui du,
Bate bine pămîntu'!

SERGIU SIHARU

JO. TEODORESCU

OCTAVIAN ANDRONIC

V.D. POPA

Cusururi...zoologice

Două gaițe bătrine moțaiu de plictiseală
Și, ca de-obicei, trecură la capitolul birfeală:
— Ce zici, soro, de girafă? Are gîtul ca un fus.
Dar își ține, îngimfată, capul tot mereu pe sus!...
— Uite-o și pe doamna Cangur... Ce avară e, știi doar!
Nu-i ia cărucior odraslei și îl poartă-n buzunar!...
— Ia privește la cămilă! Cînd o cauți, în Sahara,
Proasta, face pe hamalul prin nisip cărînd povara!
— Știu! Dar dacă-i dai povețe, nu le-ascultă, lucru cert.
Ea fiind obișnuită să ia totul în deșert!...
Despre zebra cumsecade și din naștere vîrgată
Amîndouă decretară într-un glas: — O evadată!...
Și de țap după aceea își bătură ele joc:
— Patruped în toată firea, a lăsat să-i crească cioc!...
L-au catalogat pe șarpe, gaițele fără milă.
Ca pe o viețuitoare cu adevărat servilă
Și găsiră argumentul: fie matur, fie pui.
Știe-atît: să se tîrască dinaintea orișicui.

Pentru gaițe și ursul cel de miere amator
E un simplu ipohondru că-l auzi mereu: «Mor! Mor!»
Melcul mititel, nevolnic, n-a scăpat nici el, firește.
De birfeală. Stă în casă și pe nimeni nu primește,
Iar rățușca legănată, care face baie-n lac,
A ajuns opiomană. Cum te vede, cere «mac».
N-a scăpat pînă și leul. Gaițele, cu dispreț,
Au pretins că se prepară să devină cîntăreț.
Drept dovadă concludentă, cică, au băgat de seamă,
Dînsul, ca și cîntăreții, și-a lăsat la ceafă coamă.
Gaițele clevetiră pînă una dintre ele
Își făcu surata-atență; — Uite, două păsărele
Așezate la birfeală!... După ce-s niște pișcoace.
Nu mai prididesc să-nțepe toată fauna cu ace!
— Chiar, tu! E neobrăzare! spuse cealaltă vexată
Și apoi se repeziră împreună deodată
Către cele două păsări ca de pene să le prindă.
Și-amîndouă se-necară în a lacului ogîndă.

Fluturele

— FABULĂ —

E dimineată... Un fluturaș zglobiu, cu picioarele de fiș-fiș... sună, sigur pe el, la intrarea unui bloc stup dintr-o livadă înflorită.

ALBINA: Dumneavoastră?

FLUTURELE: Cu albina matcă, vă rog.

ALBINA: E pe teren.

FLUTURELE: Așa de dimineață?

ALBINA: Da. Toată lumea e pe teren!

FLUTURELE: Și-atunci, aici n-a rămas nimeni?

ALBINA: Ba da! Un trîntor... dar doarme.

FLUTURELE: Și dumneata?

ALBINA: Eu sînt albina de serviciu... Dar ce doriți?

FLUTURELE: Aș vrea să mă transfer aici... la miere... Nu știți? Există cumva vreun fagure liber în schemă?

ALBINA: Bine, dar dumneavoastră parcă lucrați la I.F.S.?

FLUTURELE: Da. Am lucrat la întreprinderea «Floarea Soarelui» cîteva luni... dar nu era un post adecvat pregătirii mele... Și-apoi distanța, drumul prin soare de la o petală la alta... În plus, mirosul acela de untdelemn de 11 lei...

Pe un măslin, era altceva...

ALBINA: Bine, dar pentru măslini vă trebuiesc studii superioare. Și pe urmă pe aici nici nu prea sînt.

FLUTURELE: Hm! Pentru mine o să se găsească... Eu sînt cine-

DEMONSTRAȚIE ÎN DRUM SPRE

Funcționara Oficiului Național de Turism, care stă în spatele ghișeului «Litoral» are ochi senini și fața liniștită, dar, din cînd în cînd, se înfurie. Rar, dar se înfurie — și anume pînă se face pămîntie.

— Ești prea surescitată pentru un om public — îi observ fără răutate.

— Stai și dumneata o oră în locul meu și să te vad...

La început pretind că n-am timp de prostii; și-apoi fiecare să-și facă serviciul cum trebuie, acolo unde e pus. Interpelata zice că ea și-l face, dar dacă oamenii o întrebă mereu exact ceea ce scrie chiar acolo, vizibil, pe tablele late, sub ochii lor: tarife, itinerarii, locuri libere, date, mijloace de transport?

Discuția urcă treptat dar ferm spre violent, astfel că, în semn de protest, mă decid să rămîn o oră în spatele ghișeului, la loc pe un scaun liber și cît timp funcționara scrie țidulele celor care știu ce vor și s-au hotărît, eu înregistrez întrebările și răspund.

— Cît costă un bilet la Mangalia?

— Pe cîte zile?

— N-are importanță, vreau să știu în principiu.

— În principiu nu costă nimic.

Problema începe din clipa cînd vrei să fii cazat și să iei masa.

— După ce că sînteți niște porci, mai faceți și spirite. Las' că vă reclam eu.

— Vă rog, în stațiune există viață de noapte?

— Ce înțelegeți prin viață de noapte?

— Mă rog, distracții...

— Ce fel de distracții?

— De pildă, Băuling...

— Ce-i aia?

— Popică mecanică.

— Nu s-a instalat.

— Atunci mai bine mă duc la 2 Mai.

— Acolo vă aranjați direct cu localnicii, nu-i stațiune, e sat.

— Vai, dar tare mai sînteți dezorganizați.

— Nu știți, la Mamaia există salam de Sibiu? Că nevastă-mea nu mînîncă seara decît salam de Sibiu și dacă nu-i salam de Sibiu atunci să știm, să nu ne trambălăm de pomană.

— De ce nu alegeți Ocna Sibiului, unde se află precis obiectul dorit?...

— Fiindcă nevastă-mea are ne-

voie de nămol la cap și nămol ca la Mamaia nu mai există la noi în alte părți.

— Nămolul nu e la Mamaia. La Eforie, la Tekirghiol...

— Așa?

— Așa.

— Știți sigur? Fiindcă o prietenă a noastră a făcut acum cîteva ani și s-a simțit foarte bine.

— Poate c-a fost vorba de nudism.

— Ași, ați desființat dumneavoastră nămolul de la Mamaia, și acum căutați motive ca să induceți lumea în eroare.

— Uitați ce problemă am eu: noi sîntem cinci, adică eu, soția, doi copii și bătrîna, dar vrem să luăm o cameră cu trei paturi că mai aducem și șezlongul de acasă — bătrîna e obișnuită, doarme puțin, are și insomnii — numai atîta, că unul din copii stă patru zile, iar eu cu nevastă-mea o să lipsim două zile, cît plecăm în Deltă, și nici bătrîna nu poate suporta mai mult de o săptămînă, că dă insolația în ea și are și hipertensiune, așa că ar veni oarecum că stă doar ala micu', de paispe ani, în total zece zile complete și poate că în timpul ăsta să-l aducem și pe

bătrînu' — dar numai pentru și o noapte, cît îi liber, că-i la se — și aș vrea să știu ce o să mă c toată daravela...

— Dacă vreți să mai repeta dată, și mai rar, de la bătrîna, încă pînă la ea a fost foarte cla

— Ce dracu', dom'le, nici a lucru nu-mi puteți spune, cît e mă coste? Că doar plătesc, nu gratis!

— Există o stațiune nouă. Ver

— Există.

— Cum se ajunge acolo?

— Din gara Mangalia, cu a buzul.

— Autobuze onete sau locale

— Locale.

— Sînt aglomerate?

— Depinde de ore.

— La care oră să ajung ca să sesc loc pe scaun?

— Preferabil dimineata.

— În zi de sîrbătoare sau în de lucru?

— În zi de lucru.

— Spre începutul sau spre sfîtul săptămînii?

— La mijloc.

— Cum adică la mijloc?

— Joia.

va... Fluturile! Cine n-a auzit de mine? Nu există programă analitică fără mine. Eu sint zburătorul!

ALBINA: Cunoaștem... Omida!

FLUTURELE: A! Eram un biet copil pe atunci... În schimb, rudele mele, coadă-rinduncii, fluturile de mătase...

ALBINA: Molia?!

FLUTURELE: O rudă-ndepărtată... ținută la naftalină... Gindește-te la originea mea... la fluturii care impodobesc iile noastre, fotele noastre... Citi străbuni de-ai mei n-au fost făcuți catrințe?... Trebuie să se găsească un post de controlor... de inspector la îndreptatul petalelor... și unde să nu semnez frunza de prezență...

ALBINA: A! Ați dori o floare cu program redus... care să închidă mai devreme?

FLUTURELE: Da... dar nu o floare... cum se numește?... a nopții... acolo se lucrăză în trei ture... E prea obositor!

ALBINA: Nu vă supărați că vă întreb... aveți cunoștințele necesare?

FLUTURELE: Vai! Am o livadă de relații! Vărul meu este șef... la serviciul brațelor... vreau să spun... aripișoarelor de muncă... Ionescu Papillon... Are niște antene... Cred că ai înțeles mata...

ALBINA: Am înțeles. Dar noi n-avem post de trîntor...

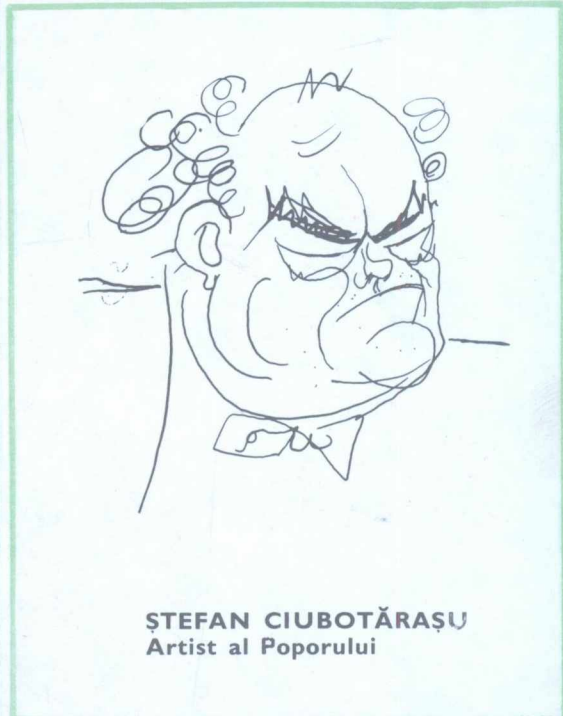
FLUTURELE: Și eu ce fac?

ALBINA: Roiul!

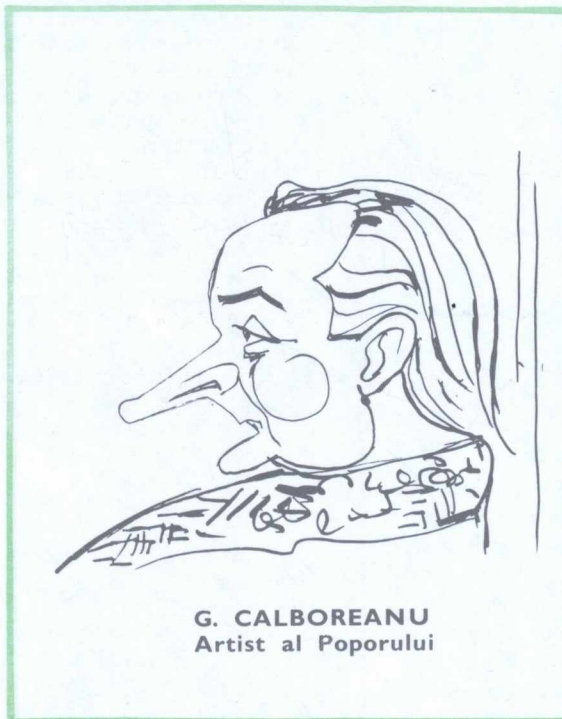
GRIGORE POP ȘI SILVIU GEORGESCU

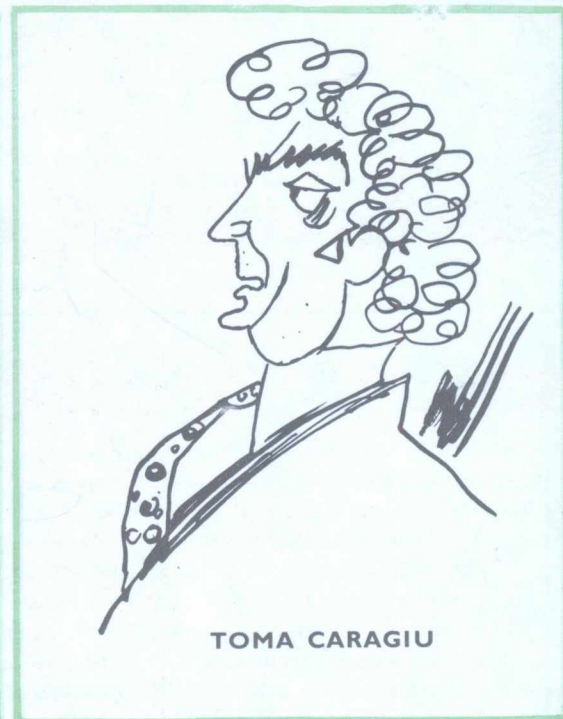
«Mască și (auto)portret».

ȘTEFAN CIUBOTĂRAȘU
Artist al Poporului

G. CALBOREANU
Artist al Poporului

TOMA CARAGIU

— Dar dacă se întâmplă de cade răbătoare?

— Optați pentru vineri.

— Atunci înseamnă spre sfîrșitul săptămîinii.

— Da, asta înseamnă.

— Reiese că nu știți exact nici mneavoastră.

— Ce nu știu?

— Cînd și cum se ajunge la Venus.

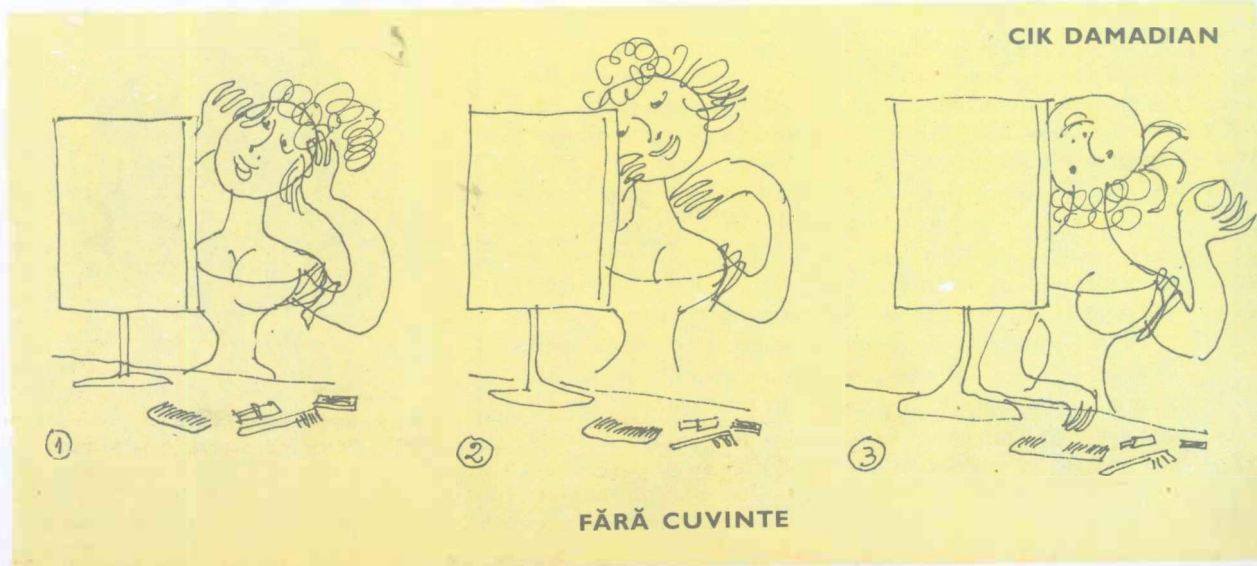
— Vă referiți la stațiune sau la metă?

— Mă refer la faptul că sînteți incapabil să dați cea mai simplă informație.

— Eu incapabil? De ce mă faci incapabil? Pentru că habar n-ai ce înțeleg și umbli să bați capul oamenilor care n-au surda?

— Hei, gata, gata, tovarășe, mulțumesc; vezi ce ușor e să te enervezi la ghișeu nostru? Dă-mi scaunul, te rog, e al meu, o ajut pe colega să ia biletele tocmai în chestiunea asta și am vrut să-ți fac o mică demonstrație... Altfel, să știi, patru și cinci de minute te-ai ținut în scaunul de bine. Nu vrei să te angajezi la noi?

VALENTIN SILVESTRU

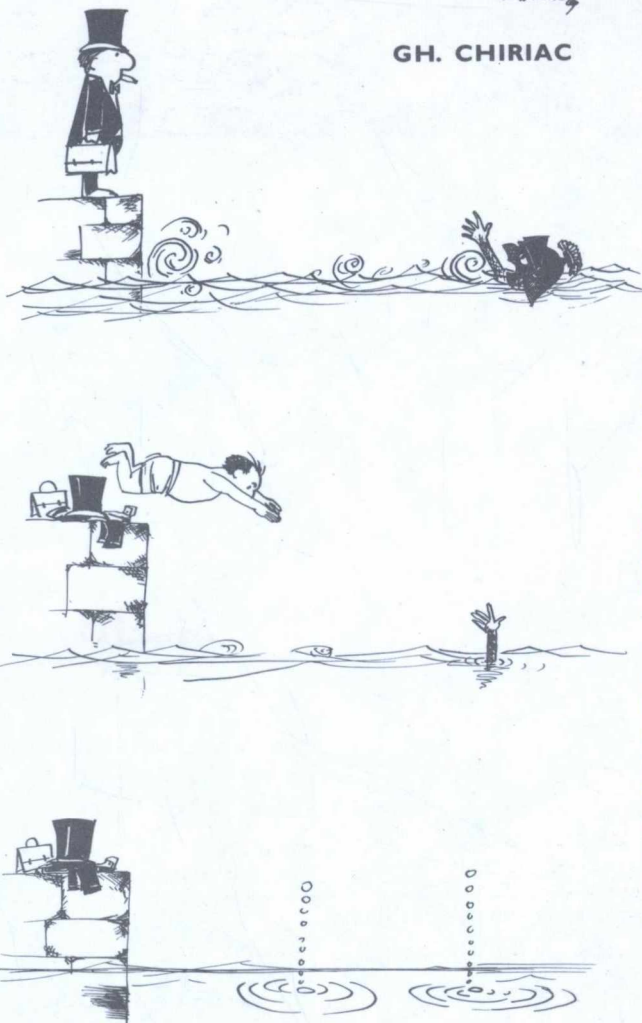
CIK DAMADIAN

①

②

③

FĂRĂ CUVINTE

GH. CHIRIAC

BOALA

de MIODRAG TODOROVICI
(R.S.F. IUGOSLAVIA)

Un cunoscut mi-a dat adresa eminentului psihiatru. Am găsit imediat strada și numărul, așa că am sunat la ușă. După ce mi-a deschis, renumitul medic mi-a făcut semn cu capul să-l urmez.

În loc să mă ducă în cabinet, m-a condus în salonul cufundat în semi-obscuritate, unde singurul obiect luminat era ecranul televizorului. Amabil, mi-a oferit un scaun.

— Numai să se termine această emisiune și apoi vom discuta în liniște despre tot ce vă doare.

Am fost nevoit să mă uit la o poveste care nu mă interesa deloc, după care a urmat un nou episod dintr-un serial. Doctorul m-a rugat să mai am răbdare încă zece minute până se va termina buletinul de știri.

Și-a adus aminte de mine, numai când pe ecran a apărut anunțul «Defecțiune tehnică».

— Vă rog să mă scuzați, zise el, dar care este scopul vizitei dumneavoastră?

— Simt că ceva nu e în regulă cu mine, răspunsei. Mi-e teamă de psihicul meu.

Psihiatru mă privi o clipă cu grijă, aproape părintește:

— Ce vă doare?

— Nu mă doare nimic, dar am o ciudată senzație de singurătate.

— De singurătate? N-aveți decît să ieșiți în oraș!

— Unde?

El începu brusc să tușească:

— De pildă la teatru.

— Am ieșit într-o seară, sperînd să ajung la teatru, dar...

— Ce? Vi s-a întimplat ceva?

— Nimic deosebit. Din lipsă de spectatori spectacolul a fost aminat. Știți, în ziua cînd se transmitea la televizor meciul dintre «Steaua Roșie» și «Inter».

— Aha. îmi aduc aminte. Dar de ce nu vă duceți la localuri?

— La localuri? Bine, doctore, dar e absurd.

— Nu înțeleg!
— Acolo unde nu există televizor mă plictisesc, iar în localurile celorlalte unde există televizor, mă simt ca acasă. Deci, mi se pare mai logic să stau acasă și să privesc la televizor. Cel puțin fac economie.

— Dar televizorul nu vă plictisește?

— Ba da, îngrozitor.

— Și pe mine.

— La început, cînd veneau vecinii, era minunat. Dar în prezent, închipuiți-vă, toți au televizoare.

Ecranul vibra continuu, emisiunile se succedau, iar eu am discutat

cu psihiatru de toate pentru toți, bînd coniac străin.

Cînd, aproape de miezul nopții, puțin amețiți, ne luam rămas bun unul de la celălalt, am vrut să scot portmoneul.

— Doctore, cît vă datorez pentru această lungă consultație?

— Vă rog să nu mă jigniți. Dacă unul din noi este dator celuiălalt, acela sint eu. M-aș fi simțit teribil de singur dacă dumneavoastră nu ați fi venit în seara asta la mine.

L-am invitat ca seara următoare s-o petreacă la mine. Vom privi împreună emisiunile de la televizor.

În românește de

NICHIFOROV GHENADIE

OAMENI CHIBZUIȚI

Orice lucru îndelung chibzuit nu poate decît să dea un rezultat bun. Asta, deoarece nu degeaba spune o vorbă din popor: «Măsoară de trei ori și taie o dată».

Asemenea oameni «chibzuiți» sînt și cei din consiliile de conducere ale unor C.A.P.-uri din județul Ialomița.

Spre exemplu cei de la C.A.P.-ul din comuna Reviga, după îndelungi și stăruitoare dezbateri, au hotărît să achiziționeze o mașină de găurit, pentru care au plătit suma de 29 000 de lei.

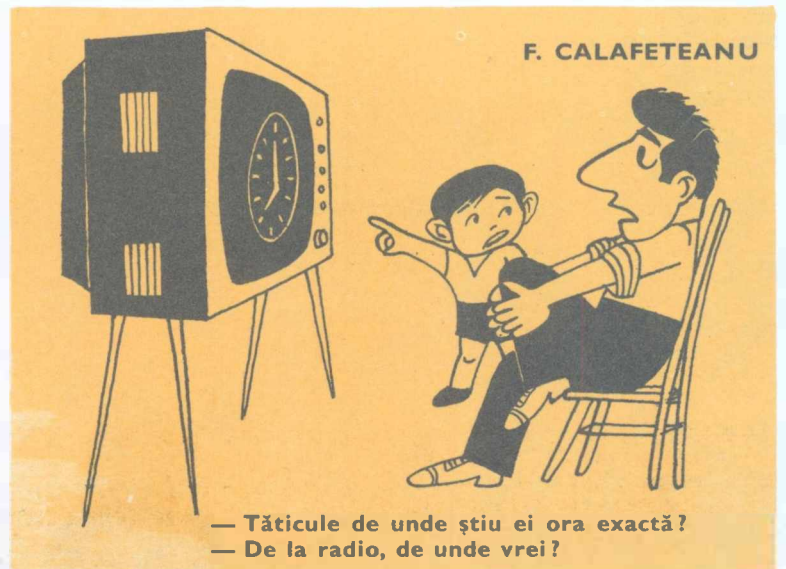
Pesemne că le-a plăcut celor din consiliul de conducere zumbăitul motorului și învîrtitul burghiului. Pînă una alta ei s-au... învîrtit de plata amortimentelor pentru că mașina stă nefolosită de aproape doi ani.

Ce și-au spus cei de la C.A.P. «Aurora» din comuna Amara: «Fraților, ne-au luat-o înainte cooperatorii din Reviga, hai să cumpărăm și noi o mașină de găurit!». Dar cum nu vroiau să se lase mai prejos decît primii, au achiziționat una mai scumpă, plătiind 40 000 de lei.

Acum și cooperatorii din Reviga, și cei din Amara sînt tare... amăriți. Mașinile respective n-au făcut pînă în prezent decît o singură gaură. Una, dar mare. În fondurile C.A.P.-urilor.

Se pare însă că achizițiile celor două C.A.P.-uri au fost cu mult umbrite de «realizarea» celor din comuna Lunca.

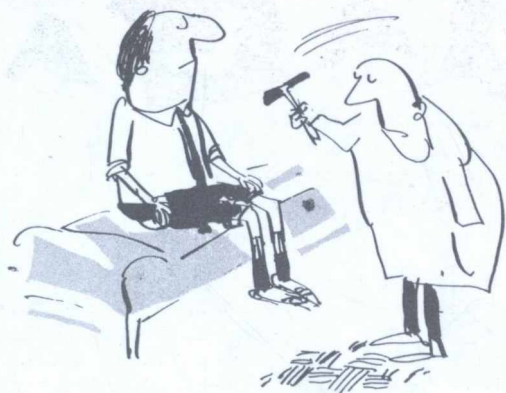
Aici, cooperatorii mai «chibzuiți», au cumpărat 159 de metri de plasă de năvod. Că n-au posibilități de utilizarea năvodului, n-au nici brigadă piscicolă și nici baltă amenajată, la asta nu s-au gîndit cei din Lunca. Un singur lucru l-au constatat cu toată certitudinea: cu năvodul au luat... plasă.

F. CALAFETEANU

— Tăticule de unde știi ei ora exactă?
— De la radio, de unde vrei?

P. DUMITRESCU

Ce oameni, dom'le...

— Noroc, amigo!
 — Aaa! Bună, Gigi! Ce faci, băiete? Nu te-am văzut de-un car de vreme. Dar ce-i cu tine în stația lui 5?
 — Păi, am o problemă spe...
 — A, da, uitasem. Tot la cercetări speciale lucrezi?

— Nu. Sînt cîteva luni de cînd m-am transferat la centrul de...

— Deci la centru, ai? Bravo, dragă, bravo! Voi ați scos invenția cu aliajul ăla, dur?

— Nu, don'Costică. Vroiam să-ți să-ți spun că...

— Lasă, Gigi, Ce, nu te-nțeleg? Nu poți să-mi spui din motive de... secret, dar... Ce, eu nu știu?

— Hai repede, uite tramvaiul...

— Auzi, Gigi! Știi problema aia legată de foraj în roci dure? Da...

Aia e a mea, dom'le. Unde mai pui că e o inovație nouă — nouă și nu trebuie să știe nimeni de ea!

— Înseamnă că e ceva serios!

— Serios? Hm! Extrem de serios. Auzi, mă, chestia asta ne va aduce economii de... Unde mai pui că licența se va și vinde... O să crape restul colegilor de ciudă...

— Vorbește mă mai încet, dacă deocamdată inovația ta e secretă. Mai e lume care aude și...

— Lasă mă, ce înțeleg ei despre tehnică... Și cum îți spuneam, totul a ieșit ca la carte. Dar nu numai atit...

— Adică?

— Institutul unde lucrez eu acum și-a propus să importe cîteva mașini speciale de calcul. Măi, știi ce plan valutar avem și știi cit putem plăti pe fiecare mașină?

— Nici nu mă interesează...

— Privește dragă, uite documente, aici. Vezi ăsta-i planul valutar, defalcat...

— Interesant. Dar parcă scrie secret pe el!

— Bine mă, față de tine? Dar, apropo, dă-mi telefonul tău, cobor la prima!

— Notează-l: 35.39.46.

— Glumești? ăsta nu-i telefon de la Institutul central...

— Doar nu ți-am spus că lucrez acolo. Spuneam că sînt la centrul de răcoritoare... Știi, vara mai ciupești un ban.

— Bine, dar spuneai că ai «probleme speciale»...

— Exact. Merg să descurc o problemă specială, dar familială, nu de serviciu.

— Tot nu înțeleg. Nu ești dumneata Gică Nerdeanu, de la Institutul...

— Nu. Confuzie, dom'le. Eu sînt fratele său geamăn, iar noi doi ne-am cunoscut în urmă cu cinci luni la un sprîț...

— Bravo. Deci fratele lui Gică să mă tragă de limbă. Noroc că ți-am ghicit intenția și am fost vigilent. Ce oameni, dom'le!

Mu Zumbet

Esențialul

— Domnul dorește un prinz de 60 de lire sau de 70?
 — Care-i diferența?
 — 10 lire.

Cine știe!

Un client își căuta zadarnic pălăria și, negăsind-o, îl întrebă pe chelner:

— De unde vreți să știu unde e? răspunse acesta enervat. Doar n-am mincat-o eu!

— Cine știe! spune clientul. N-ar fi fost nimic extraordinar. Pălăria era de pai.

La restaurant

— Unde e proprietarul restaurantului? întrebă un client dezgustat.

— Ia masa-n oraș! răspunse chelnerul.

Fără mofturi

— Încă ceva, fetiço, spune doamna Z țărăncuței care vrea să se angajeze ca servitoare. Îți plac canarii și papagalii?

— Oh, doamnă, sînt obișnuită să mănînc de toate.

La hotel

— Vă spun că refuz această cameră! excalmă indignată o doamnă bătrînă. Credeți că sînt dispusă să dau bani pe o gaură ca aceasta, fără mobilă, cu un pat de batjocură, într-un colț? Credeți că mă pûteți înșela?

— Dar, doamnă, răspunde hotelierul, asta nu e camera dumnea-voastră, e liftul!

La librărie

— Aș dori o lucrare serioasă, ceva istoric, ceva...

— Iată: «Ultimele zile ale Pompeiului».

— De ce boală a murit?

— De o erupție, cred.

De prisos

— Cum se poate!? N-ai citit «Infernul» lui Dante?

— Ah, dragă doamnă! Între soție, soacră și copii, n-am mai simțit nevoia.

Fără grijă

— Domnule conductor, trenul are o jumătate de oră intîrziere!

— Fiți fără grijă, domnule! Biletul dumneavoastră e valabil trei zile.

Ură

— Dragul meu, tata e ruinat.

— M-a urît dintotdeauna; știam că într-o zi va găsi un mijloc să ne despartă.

Păcăleală

Tatăl îi arată micului Paolo pe frățiorul nou-născut. După ce îl privește cu atenție, Paolo spune:

— Dar nu are păr... nu are nici dinți! Te-au păcălit, tată. Ți-au dat un copil vechi drept unul nou.

(Din «Umores in italiano»)

culese de
IRINA BALTEȘ

MIHAIL GION

— În sport, antrenamentul contează!

Petre HŁADCHI-BUCOVINEANU

Pași înainte în pictura modernă

CONCURS

Cine știe... de ce?

Redacția noastră a ținut să organizeze în incinta acestei pagini un concurs de întrebări și răspunsuri neprimite de «Urzica». Publicul s-a dovedit în nota celor vizați, adică a păstrat tăcere, neaplaudând. Primul concurent a fost reprezentantul Consiliului popular județean Dolj.

EXAMINATORUL: — În ce număr al «Urzicii» D.S.A.P.C. Craiova a fost criticat pentru că, ocupându-se de construcții, nu face totdeauna casă bună cu economiile?

CONCURENTUL I: — Vă referiți la «Casa agronomului», unde s-a cheltuit cu peste un milion de lei mai mult?... Acest material a apărut în numărul 11 din 15 iunie anul trecut.

EXAMINATORUL: — Foarte bine!

CONCURENTUL I: — Binele ăsta să-l aibă dușmanii D.S.A.P.C.-ului.

EXAMINATORUL: — Până acum, ați câștigat dreptul de a răspunde la cea de a doua întrebare... Forul superior al celor vizați, recte Comitetul executiv, a fost după aceea criticat de noi în numărul 4 din 1969 pentru că nu ne-a comunicat punctul său de vedere în legătură cu acest material. Și acum, fiți atent la întrebare. De ce nu a răspuns nici până în prezent «Urzicii»?

CONCURENTUL I: — Vă rog să-mi dați un minut de gândire.

EXAMINATORUL: — Până acum au existat 745 920 minute de gândire în cele 17 luni de zile scurse de la criticarea D.S.A.P.C.-ului Craiova. Cred că au fost indeajuns. De ce nu ne-a răspuns Comitetul executiv?

CONCURENTUL I: — Pentru DSAPC!

EXAMINATORUL: — Cum adică?

CONCURENTUL I: — Dorește Sincer Acoperirea Proiectanților Criticați!

CONCURENTUL II: — Eu particip la concurs din partea Direcției sanitare a jude-

țului Hunedoara. Mai e mult pipă îmi vine rîndul?

EXAMINATORUL: — Dacă v-ați fi grăbit tot așa și la trimiterea răspunsului către «Urzica», nu ați mai fi poposit acum în paginile noastre...

CONCURENTUL II: — Eh, facem și noi ce putem.

EXAMINATORUL: — Fiți atent la întrebare... Anul trecut v-am sesizat că la Călan și Petrila ambulanțele sanitare au fost trimise doar cu șoferul la gravide gata să nască. Dumneavoastră ne-ați răspuns nesatisfăcător.

CONCURENTUL II: — În legătură cu ambulanțele, am căutat și noi o salvare.

EXAMINATORUL: — Care însă n-a venit în ajutorul rezolvării problemei. De aceea, am criticat respectiva problemă în numărul 15 din 15 august anul trecut, dar materialul a rămas fără nici un răspuns din partea dumneavoastră. La fel s-au petrecut lucrurile și cu nota apărută peste șase luni în revistă, adică la 28 februarie a.c. Și cum nici de data asta n-a urmat răspunsul, urmează întrebarea. De ce tace Direcția sanitară a județului Hunedoara?

CONCURENTUL II: — Ca să fim în ton cu Salvările din județul nostru! Și ele răspund numai după repetate apeluri.

EXAMINATORUL: — Am înțeles! În acest caz, trebuie să vă trimitem și dumneavoastră o ambulanță. Prea s-a acuiat pe acolo boala cocoloșirii celor criticați.

CONCURENTUL III: — Mi se pare, e rîndul meu, reprezentantul Direcției regionale C.F.R. Galați.

EXAMINATORUL: — În locul dumneavoastră, am fi preferat răspunsul la corespondența noastră nr. 1608, pe care v-am trimis-o la 19 februarie a.c. Dar, oricum, poftiți în

pagină! Vă amintiți despre ce era vorba în scrisoarea care face la Galați o haltă de peste opt luni?

CONCURENTUL III: — Parcă se referea la abaterile șefului haltei Tălășmani...

EXAMINATORUL: — Exact! Deși «Urzica» a revenit de două ori, la 10 aprilie și 26 mai, răspunsul dumneavoastră nici măcar nu se vede în zăre. Am vrea să știm de ce?

CONCURENTUL III: — Direcția regională CFR Galați urmărește ca trenurile să ajungă la timp. Sesizările nu sînt trenuri, așa că...

EXAMINATORUL: — Așa că li se dă cu foarte mare întârziere plecarea, vreți să spuneți? Ar trebui ca și ele să aibă — vorba ceea — un loc rezervat în preocupările dumneavoastră.

CONCURENTUL III: — S-a înțeles De aceea, vă rog să-mi dați plecarea.

EXAMINATORUL: — De ce?

CONCURENTUL III: — Păi, nu vedeți? E gata la urmă materialul.

EXAMINATORUL: — Atunci, vorba cefeștilor, cale liberă spre tipar. Și dacă l-am intitulat «Cine știe... de ce?», n-am vrea ca măsurile să se ia «Cine știe... cînd!»

T. PETRE

CLOVNUL

Treizeci și șase de stele verzi vede omul cînd primește o lovitură în față!

Cifra a fost comunicată de un clovn care-și scria memoriile cu titlu de glorie...

Tristă memorie.

RODICA TOTT

Nepuiul

În toate alimentarele ouă: de găină, de bibilică, proaspete sau nu cine știe ce, mai mari sau mai mitite, în sfârșit ouă de toată mîna. El însă voia un neou. Nu-l interesa prețul, nu căuta nici măcar să fie proaspăt. Doar neou să fie, un neou insolit, plin de expresivitate și forță de sugestie.

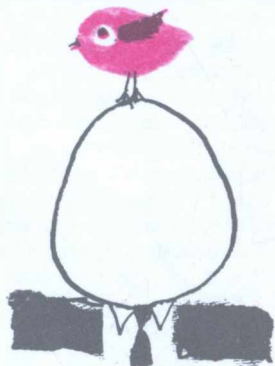
— Luați un antiou, îi propuse o precupeață înfoiată, dintr-un cui-bar azuriu cu totul și cu totul de miazănoapte.

Dar el dădu cu hotărîre din cap:

— Aut neovum, aut nihil!

Cloșca, crezînd că-i adresase vreo neurare, un soi de «vînzare bună» sau «naștere ușoară», îl răsplăti cu un grațios «mersi asemenea și necălătorie sprîncenată».

Poetul Neion Coviță fu nevoit, deci, să caute în altă parte, acolo unde — cum spunea el într-una din poeziile sale — «nesirepii plopi materni duc maimultcabrazde-n crupe», pînă ce îi surîse norocul din vitrina unei «consignații». În vitrina magazinului, între o roată de cașcaval reiat și o reproducere după «Chibritul» lui Jean-Karl-Yusuf-Massissi,

era expus un neou de toată frumusețea, Fără a mai sta pe gânduri, Coviță intră înăuntru.

— Bună ziua!

— Nebună să-ți fie inima! răspunse galeș vînzătoarea, o nefemeie între două vîrste, dar mai aproape de cea de-a treia, minijupată alb-murdar. Cu ce să vă servim?

— Cu neoul de colo. Cît costă?

— Atît.

— Da' mai ieftin nu l-oi da?

— Ba mai am și-acas' ceva.

Prețul i se părușe plin de poncife, pe lîngă că era pășunist și mistagogic.

După ce se tocmiră zi de vară pînă-n seară, poetul Neion Coviță cumpără în fine, neoul.

Unde să-l pună însă? În buzunare nu mai avea loc nici pentru un ac: țigări, nepoeme, micropegași, drepturi de autor, înghețată pe băț, contracte, bricege vespérale, etceterisme. Mîinile, amîndouă ocupate: într-una o canistră cu vrăbii, în cealaltă o mapă cu maipresusdestele.

— Puneți-l subsuoară, îi sugeră vînzătoarea.

Zis și făcut. Îl vîri subsuoară, între cămașă și piele, și pe-acîi ție drumul.

Întors în laboratorul său de cre-

ație poetul Neion Coviță se așternu cu nădejde pe lucru: poeme și nepoeme, polemici de anticipație, eseuri ultramarine. Săptămîni și luni în șir lucră astfel. De neou uitase. Simțea uneori că nu poate mișca mîna dreaptă și că trebuie să țină mereu cotul lipit de coaste, dar punea asta pe seama unui neorococo contractat în timpul vacanței petrecute la nemunte, maladie incurabilă de care se trata cu antepud-adadversus.

Durerile însă persistau și, la capătul celor nouă luni scurse de la receptarea neoului, poetul Neion Coviță auzi, într-o noapte, un piuit subțirel.

Chemat în grabă criticul de gardă de la «Confreria literară» îi extrase un pui inedit și strălucitor.

Grăi nepuiul:

— Nepoet!

Rosti Coviță:

— Cabernet!

Iar criticul:

— Anticotlet!

Căzînd, astfel, cu toții de acord, hotărîră să se ducă la editură.

Și plecară.

În drum spre posteritate îi opri o gospodină.

— Nu vă supărați, unde ați găsit puiul?

— Ce pui, femeie? se încruntă Coviță. Nu vezi că-i nepui?

Femeia plecă ochii, rușinată.

— Scuzați-mă, dar mi s-a părut că-i cu microporos.

— Alta, acum! Microporos... Nu vezi că-s nefulgi?

— Păi da, recunosc femeia. Că, dacă erau de-alea brumării, luam și eu, dar mie mi-ar plăcea așa, pe înserate, măcar că-i tare de cap, și cu dinții mei... Da' nu-i prea scurtă?

— Ce să fie prea scurtă?

— Ia, mămăliguța asta.

— Care mămăliguță, femeia lui Dumnezeu? Nu ți-am spus că-i nepui?

— Aha! La pachet, va să zică...

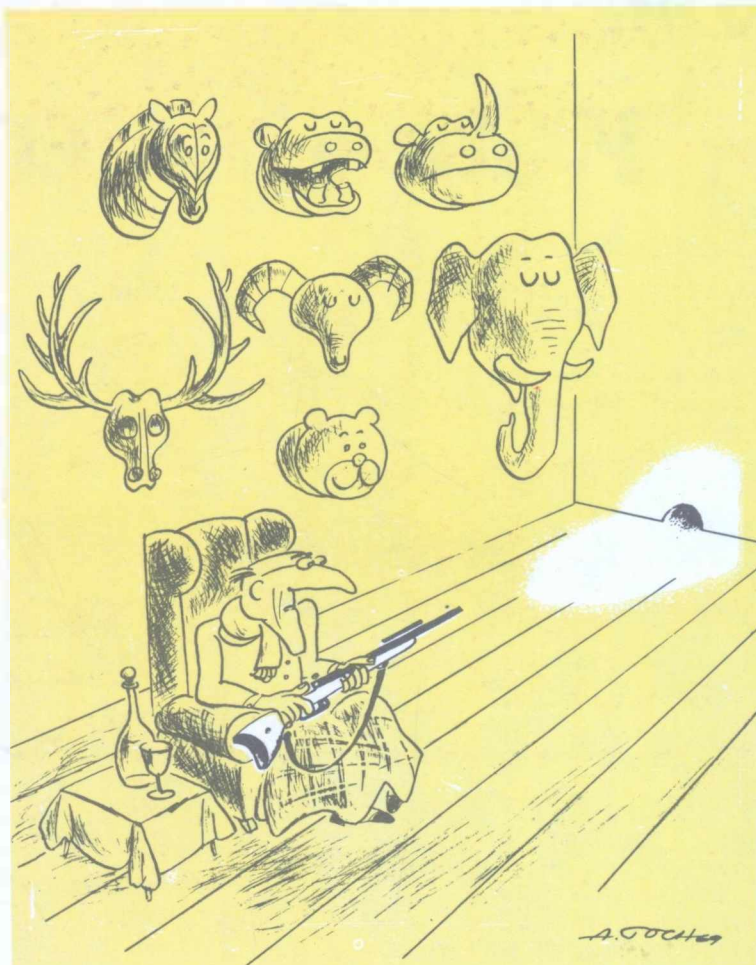
De aici încolo peripețiile poetului Neion Coviță se ținură lanț. Un milițian îl amendă pe motiv că merge cu scuterul pe trotuar. Un vîntor era gata să tragă cu pușca, năzărindu-i-se că i-a ieșit vulpea în cale. Un telal se ținu scai de capul său, insistînd să-i vîndă macferlanul. Un inspector de la I.C.A.S. îi dresă proces verbal de contravenție, susținînd că-l văzuse aruncînd lături pe stradă.

Zadarnic protesta Coviță, încercînd să explice că ceea ce duce el în manuscris nu e nici mămăliguță, nici scuter, nici macferlan, nici vulpe ci un nepui abia ieșit din neou, cu necașul încă necăzut de la gură și cu cerneala neuscată, că acest nepui reprezintă nerodul atîtor meditații și nopți de veghe petrecute cu gîndul la nevasta solitudine a empireelor de bine mersi. Nimeni nu voia să-l creadă.

Iar nepuiul făcea mereu:

— Nepui! Nechiț! Neham! Nega!

Marin Sîrbulescu

FĂRĂ CUVINTE

ÎN LOC DE RECLAMĂ

Tinere gospodine,

Vreți să pregătiți meniuri gustoase și variate? Nu vă bizuiți pe cartea de bucate. Nici pe sfaturile soacrelor.

Folosiți cu încredere Manualul de Matematică de clasa a VII-a și-mi veți fi recunoscătoare.

L-am consultat personal. Primele 65 de pagini nu mi-au oferit vreo surpriză deosebită. Părea un manual de matematică obișnuit. M-am descurcat ușor cu termenii a. b. c. care-mi erau familiari, pare-se, încă dintr-a 'ntii primară.

Am ajuns cu bine și la monoame și polinoame, ca să aflu că, la operațiile de scădere se pot așeza termenii unul sub altul cu ajutorul unei linguri de unt, jumătate lingură de făină stinsă cu lapte, un sos alb ca o smîntînă gustoasă.

Am simțit pe dată o foame de lup și am devorat pe nerăsuflăte Algebra de la pagina 65 pînă la pagina 97. Am găsit rețete de bucate dintre cele mai variate și gustoase.

A fost un ospăț sardanalic. M-am delectat cu ouă de toate felurile: umplute, pané, crochete. Cu raci, midii, melci preparați în fel și chip, cu pește de toate neamurile.

M-am oprit la gulaș cu găluște fiindcă mi se cerea să le împart cu două fracții algebrice. Mărturisesc că nu-mi prea place să împart cu alții — nici chiar cu fracțiile algebrice — bunul meu. Și gulașul era bun.

Nu sînt totuși un om complet lipsit de generozitate, așa că am apreciat cu spirit obiectiv ingenioasa colaborare dintre distinsul profesor de matematică Aurel Boteanu și nu mai puțin cunoscuta autoare de cărți de bucate Sanda Marin, colaborare care le-a fost facilitată — cu sau fără voia lor — de Întreprinderea poligrafică «13 Decembrie 1918» a cărei legătorie a fost probabil bine legată... la ochi.

Se pare însă că această inovație este în fază de experiment. Nu s-a extins asupra întregului tiraj... încă. Pentru prospectarea pieții, s-a lansat doar o șarjă de... rebuturi.

Drept care, pînă la decizia hotărîtoare, pe care o las în seama forului tutelar, le servesc ca aconto o salată de urzici.

REPROȘ ÎN FAMILIE

Toată viața ei,
o să poarte cercei!
Nu te supăra, rădăcinile-s vechi,
doar tu i-ai făcut semn, de mică-n urechi.
La început au fost doi cercei,
mititei,
ca pentru-o fetiță.
Dar vezi tu, moda e modă, ațiță
și cerceii firavi,
meșteșugiți cu migală, pe sponci,
au crescut cât două tălângi,
și-au chemat să le țină trenă
mărgelele,
inelele,
— și, pentru că trebuiau asortate,
au urmat celelalte...

Numai golul de sub vâlul coafurii,
nu ține pasul cu moda,
și-i mai mare decât orice simț al măsurii.

Are și gânduri,
dar nu s-a întrebat niciodată,
de ce au cărțile rinduri.
Are vise ce ard,
în cutiile cu pomezi și cu fard,
și marele-i crez,
și-l depune pe chip cu pudră de orez.
Are și-un strop, contrafăcut, de iubire
un strop mititel,
amestecat cu rimel.

Are de toate, — are chiar și idei,
dar ea n-are nevoie, de fapt, de nimic
pentru că are cercei.

De ce dai vina pe alții
pentru păcatele tale, mai vechi?
Tu i-ai dat semn de mică-n urechi,
să poarte toată viața cercei,
să ne poată privi disprețuitoare — și de sus.
Cine te-a pus?

Crișan Radu, Constanța

DRAGOSTE DE-A LUNGUL
MILENIILOR

Paleolitic — Inimă necioplită. Ea era femeie, el era bărbat.
Neolitic — Inimă de piatră, șlefuită. Ea era femeie, el era artist.

Sclavagism — Inimă legată-n lanțuri. Ea era plebee, el era viteaz.
Feudalism — Inimă păzită. Ea era bogată, iar el cavalier.
Capitalism — Inimă-n concerne. Ea era frumoasă, el era Dupont.
În zilele noastre — Inimă pe roate. Ea era-n tramvai, el era-n Fiat.
În anul 2050 — Inimă de poliester. Care o fi ea, care o fi el?

Dan Alexandrescu, Brașov

CUGETĂRI

● Între dragoste și frumusețe, alege frumusețea dragostei.
Valeriu Vanghele Voinea, Brăila

● Mai bine mai târziu decât niciodată, dar mai bine niciodată decât prea târziu. Asta când nu ești convins că niciodată nu e prea târziu.
Victor Dascălu, Craiova

● Atitea cuvinte de dragoste nespuse a îngropat în el, încât acum se simte mai mort decât ele.

● Cum să cred că mă iubești când mi-oi spui cu aceeași privire?
V. Pavel, Baia Mare

DIN HAZUL... ALTORA

● — Nu ți-e rușine să bagi în buzunar o lingură în plin restaurant?
— Ce să fac? Doctorul mi-a recomandat să iau după fiecare masă o lingură...

● — Pentru cine iei buchetul ăsta de flori?
— Pentru doamna Popescu.
— Cred că o să se bucure mult.
— Nu cred. Tocmai e înmormintarea ei.
P. Darian, Hațeg

● Doamna X e chemată la școală unde este anunțată că fiul ei va fi eliminat pentru absențe nemotivate.
— Imposibil! De-o lună de zile chiar eu îl aduc în fiecare dimineață la școală.
— Se poate, dar noi avem cursuri după-amiaza.

Nik Niculescu, Galați

● — Alo, casa Ionescu?

— Greșeală. Noi nu avem telefon.

● O actriță care își publicase memoriile este felicitată de o rivală.
— Mi-a plăcut cartea ta. Cine ți-a scris-o?
— N-o să crezi, dar am scris-o singură. Dar ție cine ți-a citit-o?

● — Ospătar, friptura asta e foarte tare.
— Să vă aduc un șnițel.
— Lasă. Pe-asta am început-o.
— Nu-i nimic. Avem și șnițele începute.
Mist, Loco

● — Iubito, dacă aș pleca în cosmos ți s-ar strînge inima de emoție?
— Numai la întoarcere, dragul meu.
D. Terra, Loco

● Băiatul aduce mamei un buchet de flori foarte frumoase.
— De unde le-ai luat? întrebă mama.
— De la Moș Tase.
— El știe?
— Desigur, doar m-a fugărit.

Nicolae Cureliuc
satul Părhăuți, jud. Suceava

ANTONACHE

(URMARE DIN PAG. 3)

— E o chestiune personală a dumneavoastră...

— Dacă mă privește personal, ridică glasul Antonache. de ce ați făcut tărăboi când dintr-o eroare a mea, sau poate din mai multe erori, o sumă de comenzi au ajuns la alte destinații?

— Păi, asta înseamnă bani pierduți, încercă să vorbească Ortansa.

— Nici un «păi», tovarășă. Să n-o faci cu mine pe principala când porți fustă de 40 de centimetri.

— Nu mi se pare potrivit să vorbim despre fustă în această discuție.

— Mă rog, să vorbim fără fustă. Deschis. La subiect. Tovărășește. Dumneata și dumnealor ați sugerat că incompetența trebuie sancționată.

— N-am pomenit nici un nume, am replicat eu.

— Dar ce-ți inchipui măi, tămie? Ce, eu nu simt? Trebuia să pomeniști de Antonache, ca să înțeleg că e vorba de Antonache? Chiar dacă spuneai Nabucodonosor, tot la Antonache te gindeai. Aflați, drăguții mei tovarăși, că nu sint nici tont, nici redus. Văd tot, observ tot, înțeleg tot. Nimeni n-a venit pe lume șef de serviciu. Nici măcar Arhimede. Că și grecul ăsta a cufundat în apă destule corpuri pînă să găsească unul să se potrivească la teoria lui. Lîmpede?

— Dacă spune șeful, e lîmpede.

— Ei, dacă e lîmpede, aflați că, începînd de azi, am hotărît introducerea în serviciul nostru a unui nou sistem de lucru. Ascultați, și mai ales să asculte adiunctul serviciului, fiindcă îl privește direct.

Și mă țintui cu degetul.

— Ascult.

— Sistemul e simplu și prezintă avantajul că întărește spiritul de răspundere al subalternilor. Sintetizată, metoda sună astfel: subalternii conlucrează, adiunctul semnează și șeful veghează.

— Și răspunderea cire o are?

— Fiecare salariat prin rotație. Cu excepția mea, care veghez, așa că n-o să am timp să ți răspund.

Ieri am adresat un memoriu directorului, cerîndu-i respectuos ca pe lingă șeful care veghează să ne mai detașeze încă un șef care lucrează...

Că de la atîta veghe, Antonache a dat într-o nevroză astenică, care a întors pe dos tot serviciul.

FRED GHENĂDESCU

— Luna trecută i-am criticat șefului, în ședință, toate lipsurile.
— Și mai e încă la întreprindere?
— El mai este, eu nu mai sînt.

— ...Și văzînd că ați angajat pe șantier cooperatori din satul meu, m-am gîndit să vin și eu, că poate aveți nevoie și de un agronom!

BULETIN METEOROLOGIC I.L.F.

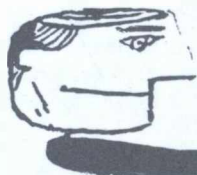
Niciodată, achizitoarea Hañescu Stana de la centrul nr. 16, al întreprinderii de legume și fructe (I.L.F.) Dîmbovița, nu lua în seamă buletinele meteorologice apărute în ziare sau difuzate la radio. În schimb, acțiunile întreprinse de Hañescu semănau perfect cu unele averse de abuzuri însoțite de descărcări neelectrice de bani din bunul obștesc în regiunea buzunarelor sale.

Astfel, achizitoarea îmbordera cantități de fructe la prețuri de contract mai ridicate decît cele reale, aceasta în funcție de condițiile atmosferice respective. Presiunea exercitată de ea se ridica uneori la plus 20—30 000 kg fructe în interes personal și minus 10—12 000 lei în dauna statului.

Cînd timpul era favorabil, Hañescu «contracta» cantități foarte mari de fructe pe numele său și al rudelor ei, în această activitate achizitoarea invocînd motive cu caracter local.

În munca sa care s-a dovedit... apă de ploaie, Hañescu Stana încheia contracte cu producători care nu aveau fructe, acestora achizitoarea avansîndu-le sume între 3000 și 5000 lei, ceea ce demonstrează că ea lucra fără teama de vînt, furtună sau descărcări electrice.

Acum însă temperatura este în continuă scădere, timpul a devenit nefavorabil pentru Hañescu, iar pentru următoarele 24 de... nu se știe dacă ore, zile sau luni, i se prevede situație... staționară. Că, probabil, o să mai contracteze ea ceva, dar nu fructe.

URZICO
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

DRAGĂ URZICO,

Recent în cartierul «Cetățuia» din orașul Cluj au apărut, făcînd tot felul de grimase și glume de prost gust la adresa cetățenilor, doi tineri, și anume Mihai Stan și Ioan Cioban, salariați la uzina «Tehnofrig», din localitate. Ambii erau îmbrăcați în costume model «Western», cu cartușiere bătute în ținte lucitoare, iar pe cap purtau pălării de cow-boy, de parcă ar fi fost eroii unei superproducții cinematografice americano-hispano-italiene. Astfel costumați, urlînd cît le putea glasul și gesticulînd în fel și chip, au speriat cu apucăturile lor pe toți acei care aveau drum prin acest cartier. Pînă la urmă au fost obligați să se «predea», după care au devenit, pentru moment cel puțin, din cow-boy un fel de... miei-boy! Cred că colegii lor de la uzina «Tehnofrig» n-ar face rău să le mai... răcească originalitatea. Nu de alta, dar s-ar putea să-și «revină» și să intre într-o zi în ateliere călare pe cai!...

VICTOR AUREL, Cluj

URZICO,

În Sighetul Marmației se află un lot al șantierului 908 din Baia-Mare care are la dispoziție citeva barăci-dormitor pentru muncitori. Cei cazați aici au solicitat luni în șir, sub diverse forme, montarea unei surse de apă în incinta acestor barăci, dar, din păcate, nu s-a întreprins încă nimic. În concluzie, oamenii primesc apă prin bună-voința unor vecini, care însă, de la o vreme, s-au cam săturat să mai facă pe... sacagii voluntari! Este lesne de imaginat cum se întreține curățenia și mai ales cum se potolește setea în asemenea împrejurări. Oare o fi atît de complicat să se monteze aici o simplă cișmea? Pesemne însă că dînd de problema cu apa, grija unor șefi ai șantierului s-a... scufundat!

DECEBAL RĂDULESCU,
Sighetul Marmației, jud. Maramureș

URZICUȚO,

Nu de mult CAP-ul din Moșna a trimis un delegat în tirgul Ieșilor,

la întreprinderea județeană de aprovizionare, pentru a ridica vreo trei tone de sirmă și o serie de substanțe chimice care să le vină de hac șobolanilor și rudelor acestora. Cum însă delegatul CAP-ului, începător în treburi de acest fel, n-a reușit să-și ascundă naivitatea, cei de la întreprinderea județeană de aprovizionare i-au dat sirma, dar nu și substanțele chimice. În schimb i-au dat niște broșuri, și un catalog privind protecția muncii în industrie, îndesat cu sfaturi practice pentru acei care lucrează la strung, iar nu la ugerul vacii!...

Acum, în ceea ce privește rozătoarele, probabil că distrugerea lor va trebui făcută prin lovire în cap cu respectivul catalog, că altceva tot n-au ce face cu el agricultorii!...

Cum în loc de substanțe chimice întreprinderea de aprovizionare a livrat cărțile, sînt șanse ca șoarecii în loc să dispară abia că o să apară, deoarece hirtia le priește. Poftă bună!...

MIHAI TUIU
com. Moșna, jud. Iași

URZICO DRAGĂ,

Nu știm ce să mai facem! De la un timp din interiorul instalațiilor Combinatului chimic din Rîmnîcu Vilcea răzbate în atmosferă un miros puternic de clor datorită pe de o parte unor defecțiuni uitate să mai fie reparate și pe de altă parte din neglijența unor operatori chimiști, care nu se prea îngrijesc de supraveghearea aparatelor. Din această cauză în jurul combinatului respirația a devenit un adevărat chin, toți cei care intră în zona cu pricina se pornesc să tușească și să lăcrimeze de parcă ar avea gripă «Hong-Kong».

Aceasta fiind situația, mai toți rîmnîceni au ajuns din cauza mirosului de clor cu nasurile strimbe. Sperăm să se ia cît mai repede măsuri... estetice!

Un grup de cetățeni din
Rîmnîcu Vilcea

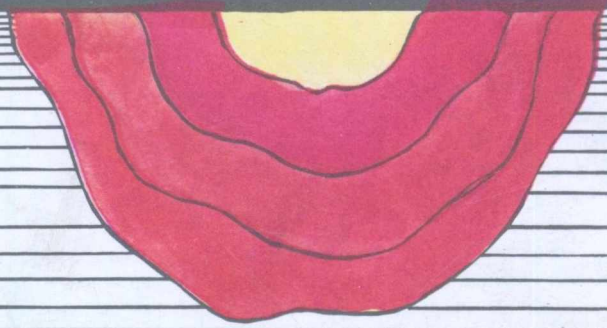
Rubrică realizată de
DAN MANOLESCU

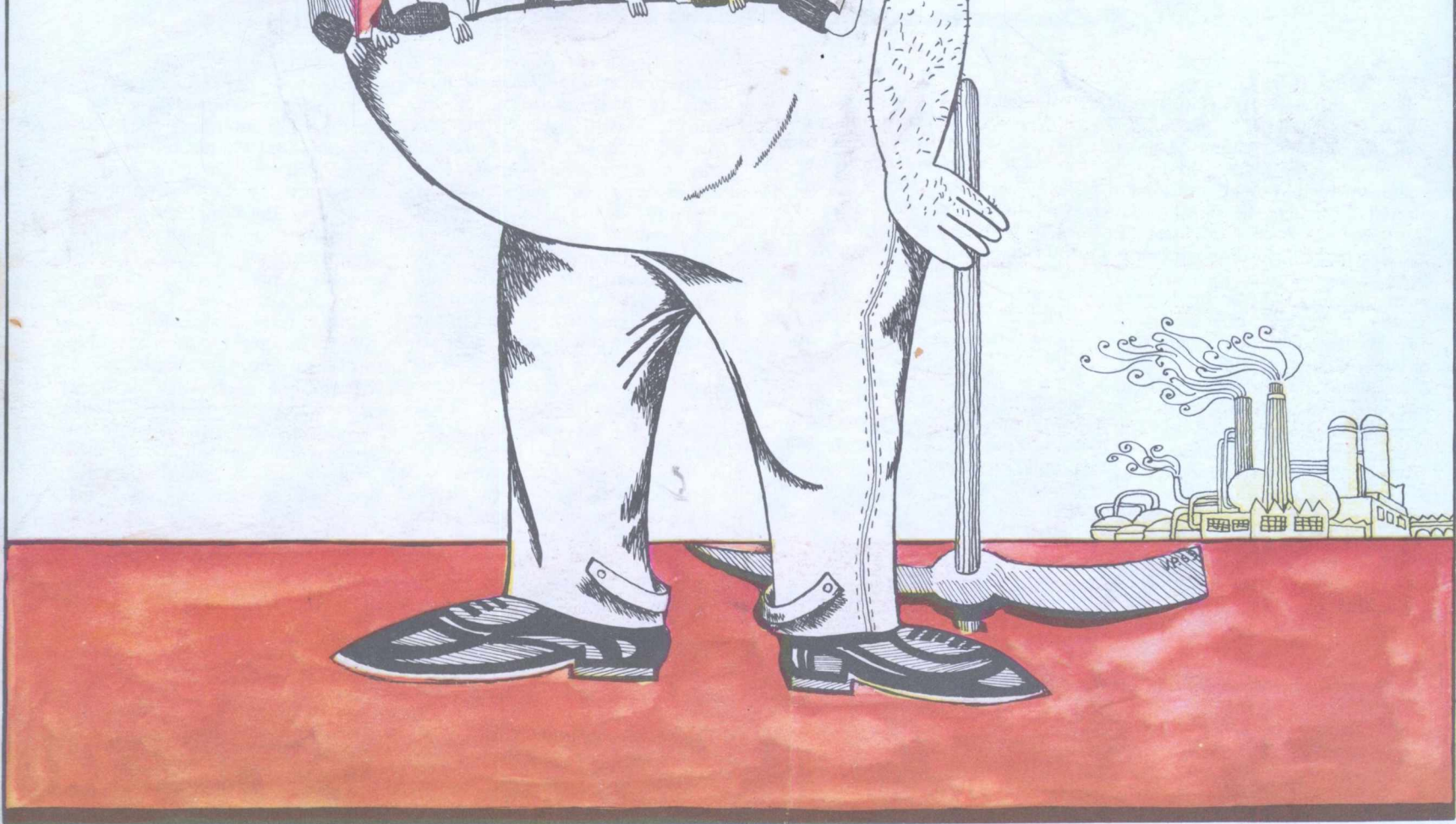
„URZICA“

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de
redacție 14.28.15. Interurban 27
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Șcintei” 44.601

VALENTIN POPA

urzica